

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 19. září 2023 v Kladně v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Simony Veselé a přísedících Dagmar Janečkové a Ing. Antonína Tolkačeva,

takto:

1. **D. F.**, narozený dne [redacted] v Praze, trvale bytem [redacted] Kladno,
2. **L. F.**, rozená [redacted], narozenou dne [redacted] v Praze, trvale bytem [redacted] Kladno,

jsou vinni, že

v blíže nezjištěné době od roku 2019 do 20. 3. 2022, nejprve na adrese [redacted] ul. [redacted], dále na adrese [redacted] a naposledy v Kladně, ul. [redacted] v bytech, které obývali spolu s nezletilým synem obžalované **L. F.**, poškozeným nezletilým **M. F.**, narozeným [redacted] obžalovaná **L. F.** jako zákonný zástupce nezletilého a obžalovaný **D. F.** jako manžel obžalované, fyzicky a psychicky týrali nezletilého tak, že ho opakovaně nepřiměřeně trestali pro nicotné prohřešky bitím po celém těle, kopáním, šlapáním, ale i slovním urážením a vulgárními nadávkami v četnosti několikrát týdně, v jednom případě mu obžalovaná způsobila poranění na hlavě, když po něm hodila krabici s hračkami, udeřila ho vysavačem do oka, čímž mu způsobila otok oka, strkala do něho, bouchala ho pěstí, někdy ho uchopila za krk a zvedla ho nahoru, trestali ho i tak, že musel po dobu, kterou mu určili, třeba 15 minut, klečet u zdi, obžalovaný mu vzal z kasičky částku 200 Kč, kterou mu darovala babička, jako trest za použití šamponu mladšího bratra nebo mu obžalovaný záměrně rozbil chytré hodinky, které nezletilý obdržel od babičky jako dárek k usnadnění komunikace s babičkou a bránil mu tak v kontaktu s ní, následkem častého bití měl nezletilý modřiny po těle, s čímž se svěřil po nástupu do nového školního zařízení v Kladně, kam nastoupil dne 14. 3. 2022, a tohoto jednání se obžalovaní

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Příbylová

dopouštěli i v přítomnosti poškozeného nezletilého D. F., nar. , obžalovaná I. F. několikrát dala pohlavek a obžalovaný D. F. ho potrestal páskem, obžalovaní tak nechránili zájmy nezletilých poškozených M. F. a D. F. jak byli povinni na základě péče o nezletilé, nevytvořili poškozeným s ohledem na jejich nízký věk bezpečné prostředí, čímž u nich vědomě ohrozili jejich psychosociální vývoj, v důsledku čehož u poškozeného D. F. došlo ke ztrátě bezpečí v primární rodině a byla mu doporučena individuální psychoterapie a rodinná psychoterapie,

tedy

jednak úmyslným společným jednáním týrali osobu, která byla v jejich péči a výchově a páchali takový čin po delší dobu,

jednak úmyslným společným jednáním ohrozili citový a mravní vývoj dítěte tím, že závažným způsobem porušili svou povinnost o něj pečovat a pokračovali v páchání takového činu po delší dobu,

čímž spáchali

zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

za což se odsuzují

obžalovaný D. F.

spolu s přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným trestním příkazem Obvodního soudu Praha 5 ze dne 30. 1. 2023, sp. zn. 38 T 9/2023, který nabyl právní moci dne 18. 3. 2023,

podle § 198 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku **k souhrnnému trestu** odnětí svobody v trvání **36 (třiceti šesti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1, 82 odst. 1 tr. zákoníku se podmíněně odkládá výkon tohoto trestu na zkušební dobu v trvání **42 (čtyřiceti dvou) měsíců**.

Podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku ve spojení s § 48 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá povinnost, aby se v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení podrobil vhodnému programu psychologického poradenství, který bude zaměřen na rodinnou psychoterapii.

Dle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se zároveň **zrušuje výrok o trestu z trestního příkazu** Okresního soudu v Kladně ze dne 30. 1. 2023, sp. zn. 2 T 12/2023, jakož se i zrušují všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

obžalovaná I. F.

podle § 198 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **30 (třiceti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1, 82 odst. 1 odst. 1 tr. zákoníku se podmíněně odkládá výkon tohoto trestu na zkušební dobu v trvání **36 (třiceti šesti) měsíců**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Příbylová

Podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku ve spojení s § 48 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku se obžalované ukládá povinnost, aby se v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení podrobila vhodnému programu psychologického poradenství, který bude zaměřen na rodinnou psychoterapii.

Dle § 228 odst. 1 tr. řádu jsou obžalovaní společně a nerozdílně povinni zaplatit na náhradu nemajetkové újmy poškozenému M. F., nar. , částku ve výši 50 000 Kč, sestávající z náhrady duševních útrap.

Dle § 228 odst. 1 tr. řádu jsou obžalovaní společně a nerozdílně povinni zaplatit na náhradu nemajetkové újmy poškozenému D. F., nar. , částku ve výši 20 000 Kč, sestávající z náhrady duševních útrap, s úrokem z prodlení ve výši 11,75%, jdoucím od 25. 7. 2023 do zaplacení.

Dle § 229 odst. 2 tr. řádu se pošk. D. F. se zbytkem svého nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Na základě důkazů provedených v hlavním líčení dospěl soud bez důvodných pochybností ke skutkovým závěrům tak, jak jsou podrobně uvedeny ve výroku rozsudku.
2. Obžalovaný D. F. v hlavním líčení vypověděl, že když ještě pobývali s dětmi nebyl žádný konflikt, naopak paní učitelka M. chválila, že se dobře učí a má samé jedničky. S D. to bylo těžší, je hyperaktivní a má ADHD, už na chodili k psycholožce. Až škola v Kladně žádala, aby navštívili psychiatra, u kterého bylo zjištěno, že syn má ADHD, bral prášky a byl medikován. Obžalovaný si myslí, že vše začalo od babičky z důvodu, že nechtěla, aby se stěhovali do Kladna, protože je daleko. Ačkoliv D. potřebuje asistenta, ve škole v Pařížské mu řekli, že ho nedokáží zajistit do konce školního roku. Jeden čas M. chodil s hodinkami, říkali mu, že nesmí volat a používat je o hodinu. Obžalovaný to měl v aplikaci přes mobil, takže kdykoliv mohl kluka zablokovat, což však neučinil. Ta událost, kdy starší syn řekl, že je se ženou týrají, obžalované dostal. V životě by nespáchal takový čin. Připustil, že synové dostali na zadek, když byli drzí, ale pokud by je člověk surově napadal pěstmi, šlapáním a mlácením od roku 2019, tak by na sobě dítě muselo mít následky, zjistilo by se to třeba u doktora nebo u babiček. Připustil, že si synové stěžovali a to, že dostali na zadek nebo že jsou na ně rodiče přísnější a hulákají, ale člověk vede děti tím směrem, aby z nich nevyrostli gauneři. Obžalovaný neví, jak syn přišel ke slovu týrání, neboť u nich toto slovo nezaznělo. Pokud jde o M., ze začátku po oznámení s obžalovanými nechtěl komunikovat, najednou jej tituloval otčímem, kdy taktéž neví, kde k tomuto oslovení syn přišel. O skutečnosti, že obžalovaný není jeho biologickým otcem, synovi neříkali z důvodu, že jeho biologický otec se k němu nehlásil 10 let. Už syn něco tušil, od babičky nebo od nich, a v Kladně naznačil, že o tom ví. Popřel, že by na M. vytáhl nůž a že by mu řekl, že ho zabije. Připustil, že rozbil M. hodinky, ale stalo se tak omylem, protože byl „držkatý“, tak mu je obžalovaný sundal z ruky a udělal švihem pohyb, neví, o co v kuchyni je rozbil, ale prasknul displej a od té doby hodinky nešly. Připustil dále, že vzal synovi 200 Kč z kasičky, ale nikoliv na šampon, ale za to, že den předtím na ně byl vulgární. Zakázal mu i spaní ve škole a veškeré věci, neboť chtěli, aby se omluvil. M. byl hodný kluk a ve škole s ním opravdu žádné problémy nebyly, byl jedničkář, což se o něm nyní říct nedá, zlobí ve škole, má dvojku z chování a čtyřky. Nezletilého D. umístili do psychiatrické léčebny. Připustil, že M. dostával i trest, že nebude volat třeba s babičkou. Místo mobilu měl hodinky, takže mu zabavil hodinky z důvodu, že byl vulgární. Ten den předtím, než řekl, že je obžalovanými týraný, mu člověk zabavil úplně všechno, tedy hodinky, kapesné 200 Kč od babičky. K výchovným metodám obžalovaný uvedl, že zakazovali věci nebo dostali synové na zadek. Když přinesl mladší syn poznámku, že vyrušuje, tak musel třeba desetkrát nebo

dvacetkrát napsat na papír, že nebude vyrušovat ve škole. Nebo jim zakázali nějakou věc, kterou vyžadovali, což byly třeba ty hodinky, které měli synové od babičky. Když jim je zakázali, byli synové opravdu hodně naštvaní. Rozdělovali si práce v domácnosti, chtěli po synech maličkosti, například vysát, vytrít nebo zavázat sáček s odpadky a dát ho za dveře, ale oni si mysleli, že člověk po nich chce strašně moc, protože když jezdili k babičce, ta po nich nic nechtěla. Doma si mysleli, že po nich strašně moc vyžadují, což se nelíbilo staršímu synovi, proto asi sdělil to, co sdělil. Pokud se týká zákazu hodinek, zakázané je měli synové podle toho, co vyvedli, u mladšího syna, když třeba přinesl poznámku, tak to bylo na jeden den, ale u staršího to bylo třeba týden z důvodu, že na ně byl sprostý. Ten týden, než oznámil, že je týraný, tak to měl celý týden hodinky zakázané, ale to už byly rozbité. Syn byl sprostý tak, že například obžalovanému řekl, že je „hajzl“, když dostal na zadek, že už je nechce vidět a nemá je rád. Připustil, že když člověk potrestá dítě, brání se slovně a nějakými věcmi, co může. Dětem dále zakazovali televizi, kterou měli v pokojíčku. Kapesné vzali M. [redacted] pouze před tím incidentem, a to z důvodu, že si vše dal do batohu, vzal si hodinky, peněženku, že si to vše vezme do školy. Obžalovaný mu řekl, že si nic nevezme, neboť hodinky jsou rozbité a kapesné mu odevzdá za to, jak byl sprostý a nadával mámě. Sdělil mu dále, že když bude hodný, kapesné mu vrátí. Dodal, že M. [redacted] vyplýval mladšímu synovi celý šampon, tak mu řekl, že když má peníze, tak by bylo dobré, aby mu ho ze svého koupil. Na základě toho si syn myslel, že bere peníze na šampon. Zákazy byly třeba jednou za tři dny, za týden, za čtrnáct dní, podle toho, jak se chlapci chovali. Zákazy byly uplatňovány vůči všem dětem stejně, nedělal rozdíly mezi tím z důvodu, že je mladší syn jeho a starší syn nikoliv. Výchovné problémy neměli oba kluci ve stejném rozsahu, více zákazů měl mladší syn, protože měl ADHD, byl hyperaktivnější. K dotazu, jakou silou děti dostávaly na zadek, uvedl, že normálně, nikdy tam neměl žádnou podlitinu nebo flek od ruky. Na zadek dostávali synové od obou obžalovaných tehdy, když byli vulgární. E. [redacted] a Š. [redacted] nedostali na zadek ani jednou, protože už se obžalovaný bojí, aby z toho zase nevzniklo, že týrá dítě. Žádné další fyzické tresty nebyly z jeho strany ani ze strany manželky uplatňovány. Strupy a modřiny chlapci někdy měli třeba z pískoviště, fotbalu nebo ze školy. Obžalovaný si nevybavuje, že by měl někdy M. [redacted] zranění na oku ani na čele. Jediné zranění, které hodně řešili, bylo, když si vymyslel, že ho přepadli [redacted]. Z M. [redacted] pak vypadlo, že si celý incident vymyslel. Na trestání dětí použil maximálně dřevěnou vařečku, dostal s ní na zadek, jiný nástroj však ne. M. [redacted] měl hodinky rozbité cca týden až 14 dní před oznámením. Vyloučil, že by on nebo jeho žena vůči dětem užili vulgární slova či nadávky. Od obžalované také dostali vařečkou, ten, kdo zlobil nebo vyvolal jakoukoliv hádku. Na děti zvyšovali hlas. Obžalovaný neví, proč synové vypověděli tak, jak vypověděli, nikdy na to M. [redacted] raději nezeptal, aby někdo neřekl, že s ním manipuluje. K dotazu, proč by byla babička motivována navádět syna, uvedl, že babička si k synovi udělala velké pouto od začátku. Popřel dále, že by on nebo obžalovaná syna kopli nebo do něj strčili tak, že by se udeřil o další předmět. Při bití na zadek šlo vždy o jeden úder přes oblečení, někdy i na holou. Ještě než dostali na zadek, tak posílal chlapce do pokojíčku, ať se tam uklidní. Ale když člověku řekl nadávku, tak mu dá na zadek a pak ho pošle do pokojíčku. Klečení u zdi bylo dvakrát, ještě když bydleli v Praze, trvalo ani ne dvě minuty. K dotazu poté připustil, že syn dostal jednou páskem na zadek z důvodu, že stál v šestém patře v okně na parapetu, ačkoliv na to syny předchozí den upozornil, aby na okno nelezli. Druhý den udělali to samé, ale parapet byl mokrý od deště, kluk stál přesně na parapetu, proto synové dostali na zadek páskem. Dostali oba, protože otevřeli okno a M. [redacted] D. [redacted] pomohl, aby vylezl na to okno. Od té doby mají na oknech kliky na zamykání. V den, kdy došlo k oznámení, tak obžalovaný na M. [redacted] nezaznamenal žádnou modřinu. Ještě večer před tím oba chlapce osprchoval a nevěšiml si na M. [redacted], že by tam někde měl nějakou modřinu. Když dostali páskem, tak nereagovali nijak, přišli oba dva ještě ten den a omluvili se za to okno. Pohavek děti dostaly, ale výchovný. Ve školce s D. [redacted] chodili k psychiatrice paní H. [redacted], která říkala, že u něj vidí známky ADHD. Při trestání byl přítomen vždy jen ten trestaný, ale když to sváděl jeden na druhého, tak dostali oba třeba ten zákaz. S tím, že si M. [redacted] trestní oznámení o napadení vymyslel, se přiznal babičce. Už

od policie bylo zřejmé, že si to syn vymýšlí, obžalovaní synovi uvěřili, obžalovaný s ním jezdil na Bulovku na vyšetření. Týden po incidentu, co byla věc prošetřena policií, M. nařknul nějakého člověka na Andělu, že je to jeden z těch, co jej přepadli. Zavolali policii, ale poté se zjistilo, že to nebyl nikdo z údajných pachatelů. Než se přiznal babičce, že si to vymyslel, tak to trvalo rok a čtyři měsíce. Ze strany třetích osob nebyli obžalovaní nikdy upozorněni, že by měl syn modřiny. Pokud jde o kříž na koleni, který měl M., obžalovaní neví, jak si to udělal. Ten den šel venčit psa a přišel s tím, že má tenhle kříž, že mu ho vyryli tři kluci, kteří ho přepadli. Syna jednou zamkl, když se přestěhovali na Kladno, ale nebylo to za trest, ale proto, že dělal strašné extempore, že s nimi nepůjde nakoupit. Zamkl M. v jeho pokoji a odešli ani ne na dvacet minut.

3. Obžalovaná L. F. v hlavním líčení vypověděla, že se jednání, které jim je kladeno za vinu, nedopustili. Syny vychovávali přiměřeně, aby byli slušně vychovaní a měli nějaký řád. Z tohoto důvodu se to M. nelíbilo a proto řekl, co řekl, protože chtěl k její matce. Jako tresty dostávali synové zákaz televize, kapesného nebo hodinek, takovéto formality a když už to přehnali, tak pohlavek nebo menší přes zadek. Dodnes neví, kde syn slovo týrání vůbec vzal, protože u nich takové slovo nikdy nepadlo. Přijde jí, jak kdyby to bylo ze strany její mamky tak nějak domluvené. I její bratr obžalované potvrdil, že M. volal její mámě a oznamoval jí, že obžalovaní uvidí, že je dovede k soudu. To jim jednou i zmiňoval doma, že uvidí, že už jich má plné zuby, že si musí uklidit pokojíček. Týden před oznámením se syn obrátil a choval se k nim zle, byl na ně „držkatý“, odměřený, odtahitý a pořád jim říkal, že uvidí. Toto zmiňoval týden před incidentem i babičce, kdy s ní stále komunikoval. I paní učitelka zmiňovala, že by bylo fajn, kdyby nechal M. hodinky doma, že s ním přes ně neustále někdo komunikuje. Syn říkal, že neustále komunikuje s babičkou a hned týden na to ho odvezli. Tím, že mu člověk dal nějaký úklid, nebo když dostal pohlavek, když to opravdu přehnal nebo menší přes zadek, tak to už je to týrání? Je z celé věci neskutečně naštvaná, protože ačkoliv je M. neustále „přitíhlý“ k její mámě, vzápětí už nemají ani spolu dobrý vztah. M. hrozně chtěl k babičce a teď se tam nesnáší, zatímco s obžalovanými teď má dobrý vztah. Obžalovaná si klade otázku, když byl syn tak strašně týraný, tak najednou k nim chce, když byli za ty nejhorší, když byli za ty zrůdy? Nyní mají neskutečně rozbitý vztah s manželem a s rodinou. Přijde jí, že od začátku chtěla matka M. do své péče. Z takového jednání, jaké M. popsal, by nemohl mít pouze menší modřinky. Přijde jí to všechno nesmyslné a hodně v tom hraje roli od počátku její matka. Její matka měla s M. od počátku hrozně kladný vztah. Byli tak šťastná a klidná rodina, než se tohle stalo, teď je všechno rozbité a bude hodně těžké vše zase dávat dohromady. Mladší bratr má ADHD, tak je živější, ale starší syn byl jedničkář, ve škole vychvalovaný. Teď ho vyloučili z družiny, matce nadává, ta to s ním nezvládá. Pokud jde o fyzické tresty, tak dostal přes zadek, ale nikdy neměl podlitiny ani modřiny. Dostal přes zadek tak jako každé dítě, takové lupnutí. Spíše dostával M. ten mladší ani tak ne. Většinou však byly tresty v podobě zákazů. Neví, kde syn vzal, že ho měl manžel chtít vyhodit z okna a ještě na něj vytáhnout nůž. Mrzelo jí, když zjistila od své matky, že si syn vymyslel incident. Po celou dobu měli za to, že je to hodný kluk, který mluví pravdu. I když manžel měl podezření, jestli si to syn nevymýšlí, obžalovaná to vyvracela. Za celou dobu, co byl u nich, si nic nevymyslel. Lupnutím myslela mírné plácnutí přes zadek tak, že z toho nic nemůže mít. Jednalo se o jedno nebo dvě lupnutí přes kalhoty. Tresty uplatňovali s manželem oba na střídačku, podle toho, kdo byl u situace přítomen. Připustila, že možná někdy dostali i na holou. Občas dostali mírný pohlavek. Nevybavuje si, že by někdo z nich kopl do dětí nebo je udeřil pěstí. Klečením děti netrestali, jenom snad jednou, ale to se týkalo mladšího syna. Nesouhlasí s tím, že by po M. hodila krabici s hračkami, děti předměty netrestaly. Pokud jde o kapesné, dostal 200 Kč od její matky, to bylo zrovna, jak měl u sebe hodinky a stále vyvolávali s její mamkou, ten den byl drzý a hubatý, tak mu s manželem zabavili 200 Kč i hodinky. On to bral, že mu zamezují styk s babičkou, ale obžalovaná mu řekla, že může volat z jejího telefonu. Pak měl jít syn spát do školy, už měl ve škole podepsaný souhlas, ale byl hubatý, tak mu schválně řekla, že nepůjde spát do školy. A od té doby byl ještě více „nabubřený“ a ještě víc chtěl docílit i

toho, aby se od nich dostal. Manželovi řekl, že je „blbej“ nebo „debil“, to bylo ten den před oznámením a byl na ně „držkatý“, říkal pořád: „vy uvidíte, vy jste hnusný a odporný rodiče, vy mi zakazujete věci, ty mi zakazuješ hovor s babičkou přes hodinky“. V posledním týdnu, kdy to gradovalo, tak fyzické tresty nebyly. Synové se poprali v pokojíčku. Fyzické tresty určitě neměl, protože den předem je šel manžel koupat, u čehož byla obžalovaná přítomna, a nic na těle neměl. Pokud by syna zbila a zkopala den předtím, než ho odebrali, tak už by měl nějaké podlitiny. Ví pouze, že měl škrábance na krku a u oka od mladšího bratra. Po předložení fotografií M. obžalovaná uvedla, že to je snad něco z dřívějška. Ví, že se škráblí u obličeje, nemůže ale zkoumat každou modřinku. Nevybavuje si, z čeho by modřiny měl. Týden před incidentem zamkli staršího syna, a to z důvodu, že potřebovali jít do obchodu a začal na ně křičet, že nikam nejde a že už ho štvou, tak ho obžalovaný zamkl v pokoji, během chvíle byli zpátky. Jednou byli chlapci potrestáni páskem kvůli oknu, když ještě bydleli v [redacted] na Praze 5, což otevřeli v pátém patře. Předmětného dne přišlo, mladší syn byl z druhé strany parapetu a M. ho tahal, ať jde dolů, ale smáli se tomu, celé okno dokořán. V tu chvíli v tom afektu jim dal manžel páskem. Kdyby to neudělal manžel a obžalovaná nebyla jak opášená, tak od ní taky dostali „na prdel“ za tohle. M. se dozvěděl, že obžalovaný není jeho biologickým otcem, nějak v tu dobu, kdy byl odebrán k babičce. Ale tušení začalo už v Praze, když bydleli [redacted]. S manželem se kvůli biologickému otci M. dohadovali. M. to i slyšel, vyptával se, proč nejsou spolu. Pokud se jedná o soužití s obžalovaným, s manželem se někdy hádali, někdy to byla Itálie. Bylo období, kdy se dohadovali kvůli biologickému otci z důvodu, že se vměšoval do jejich života. Momentálně se někdy pohádali i kvůli té celkové situaci. Hádali se jednou, dvakrát do měsíce. Připustila, že děti někdy byly přítomné hádkám, například u jedné velké hádky, kdy už to u nich vělo, byl doma mladší syn D. Obžalovaná si nevybavuje, zda děti dostaly vařečkou, možná jednou, ale spíše to neguje. Obracečkou na maso určitě ne. Netuší, zda se někdy M. zranil o vysavač, ale oko ani čelo nikdy zraněné neměl.

4. Obžalovaná doplnila svou výpověď v hlavním líčení dne 19. 9. 2023 k okolnostem odebrání mladšího syna D., péče babičky o syna, dalšího vývoje jeho zdravotního stavu a spolupráce se sociální pracovnící. Poté doplnila, že od té doby, co jim byli synové odebráni, jenom slyší, jak za všechno stále mohou rodiče. U staršího syna jí to hodně šokuje, neboť se učil dobře, ale teď, co je u babičky, tak to s ním jde z kopce dolů. Má výchovné sklony, je od září hlídáný asistentem, doma bratrovi řekne, že ho pobodá. Takové věci nikdy doma nedělal. Osahává holky ve škole, stahuje jim kalhoty, bylo na něj podané trestní oznámení, přičemž u nich doma nic takového nebylo ani u jednoho, ani u druhého. Mladší syn měl trochu výchovné problémy, ale u M. jí to hodně udivuje. To, co M. řekl, bere u vlastního syna rozhodně jako lež, protože nic z toho není pravda. Její matka manipuluje každého, manipulovala i matku manžela i bratra, aby u soudu nevypovídal z důvodu, že jsou rodina. Dělá vše pro to, aby jim děti byly odebrány. Její matka zmanipulovala M., což měla od začátku v plánu, protože je sama na ubytovně a s M. má velký vztah, tak aby M. měla u sebe. Babičky, místo by usilovaly o navrácení dětí do rodiny, tak do nich ještě víc kopnou místo, aby rodina stála při sobě.
5. Nezletilý M. F. vypověděl, že maminka je nepříjemná, zlá, pořád mluví sprostě a nadává, a to M. a někdy i bratrovi, pořád je mlátí, M. pořád a bráchu občas. O obžalovaném uvedl, že je to samé, ten je ještě hůř, také furt mlátí, vezmou železnou obracečku a třeba s ní mlátí, u obžalovaných mu bylo nepříjemně, bratra také někdy flákli nebo zbouchali, ale málokdy, M. skoro každý den, stále na něj nadávali, mluvili sprostě, nestyděli se rvát ani před sestrou. M. zvedl, že se tak dělo cca od jeho pěti či šesti let. Konkrétně do něj matka pořád strkala, bouchala ho pěstí, boxovala do něj, kopala, vždycky s ním vzala a hodila o zem, šlapala do něj, kopala ho i do hlavy, někdy ho vzala za krk a zvedla nahoru. Někdy, když byl u topení, tak ho bolelo nejvíce, když do něj kopala, třeba se praštil hlavou o topení. Nebo s ním měli obžalovaní praštit o zeď. Otec jej vzal železnou obracečkou, vždycky ho zmlátil, kopal ho, boxoval do něj, že mu vždycky málem vyrazil dech. Trestán byl M. skoro vždy kvůli bratrovi nebo když udělal

něco špatně. Rodiče na něj byli sprostí, říkali mu „kreténe, kokote, ty vole“ a další. Klečel u zdi, někdy dostali snídani až, když byl oběd. K trestání obžalovaní používali vařečky a obracečky na maso, ruce, pěsti a nohy, jednou dostali s bratrem páskem za otvírání okna. Měl po tom modřiny na ruce a na zádech. Někdy mu tekla krev, když po něm matka hodila krabici s věcmi, měl malou díru v hlavě. Matka jej praštila o vysavač do oka, které měl úplně rudé, a bylo mu zle, nemohl po tom koukat. Od otčima měl hodně modřin, od mámy byl hodně nemocný, přidávala mu tak, že z něj tekla krev. M. vyjádřil pocit, že jako by za všechno mohl a vadil jim v rodině. Zakazovali mu hodinky, otčím mu je rozbil. M. dále popsal, že mu máma dala na zadek, on strašně brečel a nadával, že s nimi nikam nejde, tak ho otec hodil do pokojíčku, zamknul ho, zhasli a odešli na hodinu a půl nebo dvě.

6. Obžalovaná I. F. k výpovědi nezletilého M. uvedla, že celková situace není pravdivá. Byl hodně v kontaktu s babičkou, hodně si volali, tento incident začal i na úkor babičky, protože syn nikdy v životě nepřišel s takovými slovy.
7. Obžalovaný D. F. k výpovědi nezletilého M. uvedl, že mu přijde, že M. s babičkou byli nějak domluveni. Byli v aquaparku v Kladně, že začátku utekl a nadával strýci, proč jsme přišli, potom se k nim už choval normálně, zase je oslovoval „mámo, táto“.
8. Nezletilý D. F. pospal, že někdy je na ně matka hodná, někdy dostanou pohlavek, když udělají něco vážného, dostali páskem, když otevřeli okno, když něco udělal, máma mu řekla, ať si jde stoupnout do kouta, uvedl, že byl někdy po jednání rodičů zraněný, máma držela omylem kliku a nevěděla, že je D. za dveřmi, měl tam velkou bouli.
9. Obžalovaná k výpovědi nezletilého D. uvedla, že oba dva synové na ně mají jiný pohled, přičemž je vidět, že mladší syn neměl styk s babičkami, zatímco M. měl častější styk. Je vidět, že starší syn měl hodně názorů od babiček, tedy od babičky.
10. Svědkyně E. H. v hlavním líčení využila svého práva odepřít výpověď. V přípravném řízení však popsala, že již v době, kdy bydleli obžalovaní pod [redacted], kde s nimi o patro níž bydlel její syn, už se k M. chovali obžalovaní špatně. Svěřil se jí s tím její syn i M. Ví o tom, že tam k něčemu docházelo poslední rok, kdy výpověď podala svědkyně dne 1. 7. 2022. M. se jí svěřil s tím, že ho doma mlátí, že musí doma všechno dělat. Když k nim přijela, tak měl M. modřiny, ale to jí vždy řekl, že upadl, ale vždy tomu byli přítomni obžalovaní, tak se jí to M. bál říct. Její syn D. Z., který bydlel ve stejném domě s obžalovanými, se svědkyni svěřil, že je to tam neúnosné. Bydlel tam i pan K., který říkal svědkyni totéž, říkal, že je vyhodí z bytu kvůli tomu, co se tam děje, že se věčně hádají, rvou na sebe i na M. Svědkyně vyjádřila překvapení nad tím, že později u soudu pan K. uvedl, že tam bylo všechno v pořádku. Když svědkyně situaci probírala s obžalovanou, začala na ní křičet, aby se do toho nepletla. Svědkyně ani obžalované nemohla říct vše, s čím se jí M. svěřil, protože by byl zase bit. Skoro pokaždé, když k nim přijela na návštěvu, měl M. modřiny, a to v obličeji i ve tváři. Vysvětloval je tím, že upadl. Poté koupila M. hodinky s telefonem, aby jí občas mohl zavolat, a když mu hodinky nesebrali, tak svědkyni volal, že zase dostal. Volal jí jednou nebo dvakrát týdně. Ale hodinky mu většinou zamykali, aby si nemohli volat. V lednu roku 2022 volala na linku bezpečí, kde jí poradili, aby volala na sociálku a že by M. šel do ústavu. Svědkyně H. dodala, že dcera je vznětlivá, proto M. věří. M. se jí svěřil, že ho mlátila železnou vařečkou, že na něm roztrhla pyžamo, že ho zamkli v pokoji, že ani nemohl na záchod. M. jí nikdy nelhal. Obžalovaná má strašně horkou hlavu a když má vztek, nedá se s ní mluvit. S obžalovaným svědkyně v kontaktu moc není, nemá ho ráda, kdysi obžalovanou mlátil. Měla dokonce otisky na krku. Oni se perou navzájem, bylo to asi v lednu nebo v únoru, když ještě bydleli pod [redacted]. Dříve svědkyni obžalovaný volal, že ho I. vyhazuje z bytu, že mu vyházela věci na chodbu, jsou horké hlavy oba dva, hádali se vzájemně, obžalovaný kolikrát spal u své matky. Opakovaně říkal, že od obžalované odejde. Sama nikdy nebyla svědkem, že by obžalovaní M. bili, chovali se přísně, ale dávali si před svědkyní pozor.

11. K výpovědi obžalovaný uvedl, že babička včera nebo předevčírem volala ženě a říkala, že to nezvládá a netěší se na začátek září z toho důvodu, že začátkem týdne nebo maximálně čtrnácti dní škola babičce dala nůž na krk s tím, že když se M. nezlepší během toho týdne až čtrnácti dní, tak bude umístěn do ústavu. Toto u soudu babička nechtěla říct z důvodu, že kryje M. a aby o něj nepřišla. Je to samá lež.
12. Obžalovaná se k výpovědi vyjádřila tak, že je škoda, že matka v hlavním líčení nevypovídala, protože by vyšlo najevo, co všechno matka dělá. Obžalovaná si nedokáže představit, až se M. vrátí, když chlapce babičky tak strašně ovládají. Mladšího syna babička neskutečně také ovládá.
13. Rovněž svědek D. Ž. v hlavním líčení využil svého práva ve věci nevypovídat. V přípravném řízení však uvedl, že bydlel s obžalovanými asi od září 2021 do prosince 2021 v jedné vile pod . Připustil, že dokázali na děti pořvávat, což bylo slyšet od nich z bytu. Na děti řvali oba obžalovaní. Bylo to každý den. Bylo to asi kvůli úklidu nebo když je děti neposlechly, bylo to asi na D. a M. Byl tomu i osobně přítomen, byla to taková Itálie. Z jeho pohledu to bylo možná i zbytečné děti takto často okřikovat. Nebyl den, aby u nich byl klid. Nejvíce křičela asi I., křičela na všechny i na manžela, dělala tam pořádek. Pohlavky děti dostaly, chlapci byli raubíři, D. víc, M. byl hodnější. Z rodičů měli respekt, ale M. řekl svůj názor, když se mu něco nelíbilo. Babičce se po telefonu svěřil, že na něj pořád řvou, Do teď neví, co si o tom má myslet, M. dokáže být drzý i na babičku i na svědka. Popsal dále, že D. K. věděl, že se u sestry doma perou, a že měl obžalovaný sestře hodit s telefonem a chytit ji pod krkem z důvodu, že žáril na biologického otce M. To vyvolávalo hádky. To bylo těsně před tím, než M. šel do péče babičky. Sám si na M. nevšiml viditelných znamení.
14. K výpovědi svědka obžalovaná uvedla, že se M. choval dobře, zatímco mladší syn byl hyperaktivnější a nosil víc poznámky. M. byl lepší, jedničkář, pohodář, učitelky si ho chválily, i doma byl hodnější. Teď jsou na M. ve škole stížnosti od deseti rodičů, že holkám stahuje kalhotky, že je osahává a bylo na něj podané trestní oznámení, nadává babičce, strýci vyhrožuje nožem, že ho pobodá. Její matka si zkrášluje nějaké věci, například to, že měli syna mlátit obrabčou, jsou nesmysly. Připustila, že doma někdy křičí, zvýší se hlas, a když už by to děti přehnaly, „lupnutí na zadek, pohlavěk a tohleto“.
15. Svědkyně J. F. v hlavním líčení vypověděla, že nic neviděla a děti jí přišly v pořádku, koupala je a nikdy nic neviděla. Obě děti jsou živé, syn si pořád stěžoval, že kluci zlobí, ve škole mají poznámky, že už neví, co s nimi. Radila jim, ať navštíví s D. pedagogicko-psychologickou poradnu. Obžalovaný šel na psychiatrii k doktorce F. s tím, že D. byl i v pedagogicko-psychologické poradně. Svědkyně si myslí, že obžalovaní mezi sebou mají špatné vztahy. Od října má D. v péči s tím, že si ho vzala z dětského domova. V červnu dala podnět, že D. do péče již nechce, protože ji bil, kopal do ní, nadával, je hodně vulgární. Už to nešlo. Pokud jde o období od roku 2019 do března 2022, tak se vídala spíše se synem. K obžalovaným domů nedocházela, protože se snachou nevycházely dobře. Když byl D. ještě doma, tak říkal, že se s ním učil tatínek, čekal, až přijde večer z práce. M. u nich byl v pohodě, ale moc si ho nebrala, převážně si ho brala první babička, která ho vychovala. M. nevěděl, že obžalovaný není jeho táta, říkal mu táto, obžalovaný nedělal rozdíly, jestli je jeho nebo není, dával všem stejně. Myslí si, že se M. dozvěděl, že by neměl být jeho, bylo to před tím, než se odstěhovali do Kladna. Věděla, že D. s I. mají mezi sebou problém, hádají se, mají každý jiný přístup k výchově. Nikdy neviděla D. ani I., že by někomu dali na zadek. Ano, okřikli děti, ale že by je bil, to neviděla. Ví, že u nich doma je Itálie. D. měl uražený zub. Šla s ním k zubaři, spravili zoubek, a když šli od paní doktorky, tak mu říkala, ať si dá pozor, aby o zoubek zase nepřišel, na což jí odvětil, že ne, že už mu to máma neudělá, že do něj strčila a on spadl a vyrazil si zuby. Ptala se na to obžalovaného, ale ten se k tomu nevyjádřil. D. svědkyni konkrétně řekl, že do něj máma strčila a D. spadl na topení. Pokud se týká dalších zranění, D. měl zlomenou ruku. Obžalovaný jí říkal, že hráli fotbal a že snad nechťně D. chytl míč, D. ho chtěl kopnout, ale místo míče kopl jeho. Jednou

obžalovaný přišel s tím, že M. napadli. M. měl jít ven se psem a měli ho údajně napadnout tři kluci, kteří mu udělali nějaký křížek od krve. Tak s ním obžalovaný běhal na policii, chodil s ním po doktorech. M. se na to ptala, říkal, že to bylo strašně rychlé, že šel s pejskem, pejsek mu utekl a chytili ho tři kluci, jeden mu vyhrožoval a jeden měl nůž, že mu udělali křížek a tekla mu krev. Jinak u dětí žádné modřiny nikdy neviděla. D. si přeje, aby si obžalovaný vzal jeho a Š. a odešli. D. řekl, že by nedopustil, aby maminka dělala Š. to, co dělala jemu. Rekl, že maminka byla víc než táta. Táta prý minimálně. Tak věděla, že je tam něco špatně. Ohledně obžalovaného také připustil, že mu dal na zadek, když otevřel okno. Svědkyně obžalovanému řekla, že jestli mají mezi sebou problém a jestli tam dochází k týrání, tak si to ponese celý život, že dětem nepomohl, na což jí obžalovaný řekl, že mu obžalovaná děti nedá. D. by chtěl domů kvůli Š. Pokud hovořila o tom, že syn se snachou mají doma Itálii, mají mezi sebou divočinu. 1. 4. jí obžalovaný volal, když byl D. zrovna doma, že L. zabije, že už jí má plný zuby, takže tam byla hádka. Poprosil ji, aby přijela k nim domů, přičemž svědkyni potvrdil, že u hádky jsou přítomni děti. Svědkyně odmítla přijet. Volal jí šestkrát. Když přijel D., svěřil se babičce, že se rodiče hádali a Š. kvůli tomu plakala. Svědkyně dále popsala výchovné problémy s nezletilým D., přičemž uvedla, že se schovává do kouta, když dostal záchvat. Doktorka E. říkala, že je tam ze všech úhlů schovaný, nikdo na něj nemůže. Uvedla, že ze začátku měla svou snachu ráda, pak začal problém se synem a snachu nemá ráda, protože nechtěla, aby si syn dodělal vzdělání. Itálii ve vztahu syna se snachou nezažila, zná to jen z vyprávění, obžalovaný většinou přišel k nim, když se pohádali.

16. Obžalovaná L. F. k výpovědi svědkyně uvedla, že mladší syn, když byl u nich, se vyjádřil, že když zlobil, tak dostal od babičky nebo od mladšího syna Š. vařečkou na zadek a tím pádem se necítí u babičky dobře a zalézá pod postel a do koupelny. K uraženému zubu uvedla, že to bylo tak, že D. běhal okolo stolu, bylo mu v tu dobu 5 let. Chtěla ho chytit, aby si sedl ke stolu, prolomila se mu pantofle, zakopl a spadl na podlahu. Pokud by si to udělal o topení, tak by měl tak rozseklou pusou, že by jeli do nemocnice. Nestalo se to o topení, ani to neudělala úmyslně. Určitě nestrká do dětí, aby si lámaly prsty nebo ruce. Starší syn měl zlomené prsty a jak říkala babička, bylo to o míč při fotbale.
17. Obžalovaný k výpovědi své matky uvedl, že když jim syna odebrali, tak dělali vše pro to, aby šel k jeho mámě, protože nechtěli, aby byl v ústavu nebo v domečku, tak začal chodit do školy. Bylo mi řečeno ze začátku od mé mámy, že je blbý, že nic neumí, že je hloupý, ale po nějakém čase mi pak máma volala, že umí úplně všechno, protože já jsem jí vysvětloval, že uměl všechno a ona mi říkala, že se uvidí. Pak volala s tím, že umí všechno, že je šikovný, že dohnal druhý ročník. Dodal, že jeho matka nemá ráda jeho ženu a ženy matka nemá ráda obžalovaného. Je těžké dokázat, že netýrali děti. Od toho roku, co toto slovo vzniklo, se tady ta hádka, o které mluvila matka, tak to je pravda, ale to byla jediná hádka za celou dobu, co byl tento výmysl.
18. V hlavním líčení byla dále vyslechnuta svědkyně S. E., která pospala, že M. do školy nastoupil 14. 3. 2022. Hned první den ji, když spolu mluvili o tatínkovi, tak ji opravil, že obžalovaný není jeho tatínek. Během týdne M. poznávala z pozice učitele, kdy jeho dovednosti, znalosti i vědomosti byly velice v pořádku. Je to velmi bystrý a chytrý kluk. Zřejmě si vytvořil hned celkem dobrý vztah jak s ní, tak s ostatními, takže se často přišel svěřovat s tím, že se mu doma nelíbí, že nechce být s rodiči, že by chtěl být u své babičky. Začal mluvit o tom, že je často doma bit, že ho i mladší bratr dost často napadá, což viděli při tělocviku, když jim ukazoval, jaké měl šrámy na krku, že mu to bratr udělal předešlý den doma. Měli mít Noc s Andersonem s přespáním ve škole, na což M. přinesl souhlas, měl strašnou radost. 21. 3. však svědkyni přišel říct, že mu to rodiče zakázali a že ho opět znovu surově zbili. Tentokrát mluvil o mámě, říkal, že ho bouchala pěstmi do břicha, klečela mu na krku. Ukazoval jim i modřiny a prosil je, že už se nechce domů vrátit. Odvedla ho ke školnímu metodikovi prevence k paní H., která s M. mluvila, u čehož již svědkyně nebyla přítomna. Zapsala, o čem mluvila s M. a pak má k dispozici zápis paní H. Když M. odcházel, tak jim poděkoval, že mu pomohli.

Neustále se odvolával na babičku, u které chtěl bydlet, že ta je jediná, která mu pomáhala. Dokonce sdělil, že kdysi kontaktovali i linku bezpečí ohledně toho, že se k němu rodiče nechovají hezky. Viděli, že měl po těle nějaké modřiny a ty šrámy, popisoval, jak ho matka den předtím, surově zbila, přímo on to takhle popsál. M. byl smutný z toho, že se nemůže zúčastnit té akce, na kterou se hrozně těšil. Neplakal, říkal, že je na to zvyklý, že to takhle doma je a že tam být nechce. Modřiny jí ukazoval na ruce, které byly novější, a něco měl i na zádech po straně, ale to už bylo starší. Ukazoval jí to ve třídě o přestávce. Když uváděl, že je na to zvyklý, tak v podstatě na to, že je doma často bit. Popsal pouze ten poslední incident, že mu matka klečela na krku a že se přitom dusil, že byla v afektu a že mu zakázala právě tuto akci. Neuvědomuje si, jestli M. nosil hodinky. Nezmiňoval se o důvodu, proč měl zakázanou přespání ve škole. Říkal, že většinou ani pořádně neví, proč je trestaný, že tomu nerozumí. Modřiny, které zaregistrovala v tělocvičně, to bylo 15., ale to jim řekl, že mu udělal jeho bratr. To byly docela živé šrámy na krku, nebyly to modřiny, bylo to, jako kdyby ho poškrábal nehty.

19. Obžalovaná ve svém vyjádření k výpovědi svědkyně E. uvedla, že co se týkalo těch šrámů, tak si to udělali nezletilí v pokojíčku.
20. Z výpovědi svědkyně Bc. R. H. soud zjistil, že svědkyně pracuje ve škole jako metodik prevence, přičemž jí třídní učitelka Mitka přivedla na základě toho, že byla informována o násilí na chlapci. M. jí byl přiveden do kanceláře, kde se ho vyptávala, co se děje a jak se to projevuje. M. vyprávěl, že je doma bit, že doma nechce být, že rodiče vždycky hrozně rozčílí, že mu říkají, že si za spoustu věcí může sám, že by chtěl být u babičky. M. dále uvedl, že babička, že mu koupila chytré hodinky, které mu měl tatínek rozbít. Říkal, že mu i mladší sourozenec hrubě nadává. Svědkyně má povinnost o tom informovat vedení školy a v tomto případě informovali OSPOD. Když ho přivedli do kanceláře, ze začátku se strašně bál povídat. Pořád se bál, jestli neprijdou rodiče, jestli to, co řekne, zůstane mezi nimi. Třídní učitelka jí nahlásila, že chlapec má modřiny po těle, že nechce domů a že se domů nechce vrátit. U nás ve škole byl pouze týden. M. poté strašně děkoval, že byli první, co ho vyslechli a věnovali se mu. Pořád měl strach, jestli nepůjde domů s tatínkem. M. konkrétně sdělil, že když doma řekne, že tam nechce být a že chce k babičce, tak to maminku strašně rozčílí a zbije ho. Vyprávěl, že do něj matka měla kopat a že ho takto napadla. S M. byla cca hodinu a půl až dvě hodiny, pak přijel OSPOD. M. jí ukazoval modřiny na ruku, které vypadaly, že ho hrubě chytla nějaká větší ruka. Říkal, že ho maminka chytla, že ji rozčílil, když řekl, že s nimi nechce být doma. Dále si stěžoval, že mu mladší sourozenec stále nadává a uráží jej. Modřiny měl M. na předloktí, opravdu ho někdo chytil, viděla jen modřinu od toho, že ho někdo násilím vzal za ruku. Barvu měla klasickou už zeleno-fialovou. M. říkal, že ho doma nemají rádi, že jeho tatínek není jeho pravý tatínek, že chce k babičce a třeba když dostane výprask, řeknou mu, že si za všechno může sám, že si způsobuje toto sám. M. na svědkyni působil hrozně vyděšeně, pořád se hrozně bál, jestli se už opravdu nevrátí domů. Když mu řekli, že ne, že budou volat takové tety, které se o něj postarají, tak byl takový klidný. Pořád říkal, že mu strašně sprostě nadávají, ale konkrétní výrazy si nepamatuje. Říkal, že je to skoro pořád, že vždy, když doma řekne, že tam nechce být, tak to vyvolá takovou reakci. Byl strašně vystrašený, že mu doma ubližují a bohužel i ten mladší bratr. Při tělesné výchově paní učitelka zjistila, že má modřiny. Modřiny měl po celém těle, ale svědkyně viděla pouze tu na ruce. Paní učitelka třídní říkala, že viděla modřiny na zádech. Při rozhovoru říkal, že ho měli trestat plochou stranou nože. Maminka prý na něm měla klečet. M. řekl, že maminku když rozčílí, tak do něj začne normálně bušit, a to i nohou. Mladší syn obžalovaných sledován nebyl. Ve školství to funguje tak, že pokud třídní učitel zjistí, že je dítě v ohrožení, tak oslovuje metodiky prevence, jejichž úkolem je s dětmi hovořit, dostat je do klidu a dál postupovat podle našich platných nařízení. Žádného zákazu, který měl M. dostat, si není vědoma. O mladším synovi ví, že na poradách bylo občas hlášeno, že tam je nějaké nevhodné chování, vulgární výrazy, ale jinak k němu se případ mladšího syna vůbec nedostal. M. hodinky na ruce neměl, svědkyně řekl, že jsou rozbité. M. pořád říkal, že doma rodiče jsou na něj zlí a že

všechno, co řekne, je rozzlobí a oni mu to takto vrací agresivním chováním. Neuvedl, že by mu někdo z rodičů někdy vyhrožoval.

21. Obžalovaný v rámci vyjádření k výpovědi uvedl, že chtěl syny dát na spádovou 4. ZŠ, kam je nevzali, tak mu Kladno doporučilo tuto školu. Na základě toho je tam musel umístit a tím pádem mu takhle odebrali dvě děti z důvodu, že je týrá.
22. Obžalovaná uvedla, že M. hodinky neměl jen poslední den, jinak je měl po celou dobu na ruce a vyvolával s babičkou každý den. Celý týden s babičkou komunikovali i ve škole, kvůli čemu byla od paní učitelky stížnost, ať M. nechá hodinky doma, že si neustále vyvolává s babičkou. Popsala dále, že přišel syn jednou ze školy s modřinami, sešviháný a paní učitelka se k tomu vůbec nevyjádřila. Toto uvádí proto, aby pak nebylo řečeno, že všechny modřiny mají děti od nich.
23. Svědek D. K. vypověděl, že s obžalovanými bydleli v rodinném domě. Bavili se, i když se odstěhoval. Zažil to, že občas dětem něco řekli, že dělají něco špatně, že na ně houkli, zvýšili hlas. Stýkali se zhruba v letech 2021 nebo 2022. S obžalovanými se přátelil. Ze strany obžalovaných byl přítomen houknutí, zvýšení hlasu, když děti dělaly něco, co neměly, vběhly do silnice nebo něco takového. Z jejich bytu nezaregistroval zvýšený či větší hluk. Fyzické trestání ze strany obžalovaných nezaregistroval. Když pomáhal D. Ž. s rekonstrukcí na ubytovně, tak měli konverzaci a jednou nadhodila matka obžalované, že by si chtěla D. vzít k sobě. Matka obžalované zmínila, že by si chtěla vzít toho nejstaršího do péče. Svědek v přípravném řízení popsal, že dělal u D. Ž. na ubytovně koupelnu. Občas se tam zastavila i paní H. a vedly se tam diskuse ohledně obžalovaných, přičemž jedna z těch věcí byla, že by paní H. šla na sociálku, aby získala M. do péče. V hlavním líčení svědek uvedl, že s tím souhlasí, takhle to padlo, ale již neví, proč chtěla matka obžalované jít na sociálku. Ví pouze, že se o tom bavili. Svědek uvedl, že učinil písemné prohlášení, ale co bylo jeho obsahem, není schopen říct. V tu chvíli mu to přišlo správné prohlášení udělat. Není schopen říct, zda ho někdo požádal, aby prohlášení sepsal, ale má za to, že ano. Prohlášení sepisovala právnička od I. Svědek říkal, co se dělo a paní právnička to zapisovala. U sepisu prohlášení byl, advokátce to diktoval. Po přečtení prohlášení si vybavil, že se bavili o chytrých hodinkách. O obžalovaných uváděla paní H., že se o ně nestarají. Dále si vybavil, že paní H. uváděla, že musí volat potají, aby to nevěděli, že mu zakazovali kontakt s ní. Pan Ž. uváděl, že se u něj občas M. stavil s tím, že je hladový a tak mu dal najíst a že když děti neřeknou, co chtějí k obědu, tak jim matka nedá vůbec najíst a dá jim večeři. Paní H. i pan Ž. se shodli na tom, že si rodiče dělají z M. otoka, jelikož musí vysávat, venčit psa, vynášet odpadky a o ostatních dětech nepadlo jinak ani slovo. Pokud závěrem v prohlášení uvedl, že je to podle něj nafouklé do extrému, že ho do toho všeho musela naverbovat babička, to si myslí i doteď. Bydleli spolu pomalu rok v jednom baráku, nezpozoroval, že se tam něco děje špatně. Ke všem dětem se chovali tak, jak měli. Ví, že M. měl být napaden. Byl u toho, když se to i řešilo s policií. M. přišel s tím, že mu někdo vyhrožoval nožem nebo něco takového.
24. Obžalovaný D. F. se vyjádřil tak, že ukáže soudu veškeré SMS zprávy, které poslal panu K., protože tohle, co je mu naznačováno, že zmanipuloval svědka, se mu vůbec nelíbí. Svědka poprosil, jestli by mohl sepsat s jejich právničkou, co si všechno pamatuje, aby jim to pomohlo v tom, že tato věc je smyšlená. V životě by ho nenapadlo, aby někoho přesvědčoval, aby mluvil v jeho prospěch. Jediný, kdo to dělá, je babička, nikdo jiný.
25. Ze **znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, klinická psychologie**, vypracovaných k osobám nezletilých M. a D. F. vyplynulo, že intelektové schopnosti M. chlapce jsou nerovnoměrně rozloženy a celkově v pásmu podprůměru. U chlapce je patrný disharmonický vývoj a známky citové deprivace. Jeho schopnost vnímat prožité události a tyto si správně zapamatovat a reprodukovat je zachována. Z vyšetření nevyplývá, že by výpověď nezletilého byla produktem fantazie či známky manipulace další osobou. Při vyšetření se u

nezletilého M. projevují úlekové reakce, omlouvá se a je lítostivý, má snížené sebevědomí a sebehodnocení. Ze závěrů znaleckého posudku dále vyplývá, že k matce i k nevlastnímu otci má negativní vztah, oba vidí jako zdroj konfliktů. Je patrné, že prostředí, ve kterém vyrůstal, bylo méně podnětné, přičemž znalkyně konstatuje, že docházelo k fyzickým trestům ze strany matky a jejího partnera. U posuzovaného jsou známky syndromu CAN (syndrom zanedbávání a týrání dítěte), jehož příčinou je chování matky a nevlastního otce, k němu a nepřiměřené tresty.

26. U nezletilého D. znalkyně rovněž zjistila, že jeho intelektové schopnosti jsou aktuálně nerovnoměrně rozloženy a celkově v pásmu podprůměru. Byl u něj zjištěn disharmonický vývoj, syndrom ADHD a poruchy chování ve smyslu hyperkinetické poruchy chování. Jsou u něho rovněž patrné známky syndromu CAN, přičemž příčinou je méně podnětné prostředí a tresty ze strany rodičů. Projevují se u něho poruchy chování, které mohou být v důsledku neadekvátního chování vůči němu. Je u něho patrné agresivní chování, vulgarismy. Dále se projevuje snížené sebevědomí a známky citové deprivace. Došlo ke zvýraznění obtíže spojených se syndromem ADHD, k poruchám chování, ke zvýšení agresivity, nadměrnému využívání vulgarit, ke snížení sebevědomí a sebehodnocení. Dochází u něho ke ztrátě pocitu bezpečí v primárním rodinném prostředí, z toho pak vznikají uvedené obtíže, které se mohou do budoucna stupňovat. Pro pozitivní prognózu by byla vhodná individuální psychoterapie chlapce, rodinná psychoterapie a podpora rodičů v rodičovských kompetencích.
27. **Znalkyně Mgr. Hana Fechtnerová** v hlavním líčení stvrdila závěry znaleckého posudku a dodala, že při vyšetření u chlapce byly výrazně patrné úlekové reakce, úzkostné reakce, chlapec byl plačtivý, lítostivý, byla vidět zvýšená zranitelnost a měl snížené sebevědomí a sebehodnocení. Znalkyně se domnívá, že i výpovědi i testové metody byly v souladu s paměťovými produkty, nejednalo se o fantazii. V době vyšetření měl k oběma obžalovaným vztah negativní a výrazně negativní vztah vykazoval rovněž vůči svému polorodnému mladšímu sourozenci D. Výrazně pozitivní vztah vykazoval vůči své sestře Š. Shledala, že u chlapce jsou patrné známky syndromu CAN, zejména byly výrazně patrné úlekové reakce, plačtivost, tendence k omlouvání se, neschopnost běžného sociálního kontaktu, lítostivost, zranitelnost a známky citové deprivace. Pokud se týká D., měla možnost jej vidět třikrát, jednou při výsledku ve škole v den, kdy byl odebírán do dětského domova, krátce po této události v dětském domově a potřetí při vyšetření ve vlastní ambulanci v době, kdy už D. byl umístěn k babičce. Celý průběh vyšetření byl v průběhu několika měsíců. U D. byly zjištěny velmi výrazné známky syndromu ADHD, tzn. hyperaktivita, impulzivita, výrazné obtíže v soustředění, v krátkodobé paměti a i tedy ve školním prospěchu byl výrazně motoricky neklidný, nevyzrálý, v chování s velmi malým sociálním odstupem a u chlapce byl výrazně patrný, zejména při prvních dvou vyšetření, opoziční vzdor, kdy chlapec mluvil relativně vulgárně, projevovala se u něj výrazná impulzivita a to zejména tedy, pokud se jednalo tématu rodiny. Toto chování se již pak neobjevovalo při tom třetím vyšetření. Schopnost nezletilého vnímat prožité události a zapamatovat si je, je v celkovém rámci zachována, nicméně vzhledem k tomu, že se jedná o chlapce se silným ADHD syndromem a disharmonickým vývojem, tak částečné oslabení může být způsobeno těmito faktory. D. při vyšetření také popisoval tresty ze strany rodičů, nicméně jeho vztah k rodičům není tak vyhrocený a vyhraněný jako byl u M. D. spíše vnímá vztahy ambivalentně a to jak on sám vůči rodičům, tak rodičů vůči němu. Pozitivní vztah opět vykazuje k sestře Š. a naopak výrazně negativní vztah popisoval k bratrovi M., viděl ho jako hlavní postavu, kvůli které byl trestán. D. si nejprve přál být mimo rodinu, poté, když byl u babičky delší dobu, tak si přál se do rodiny vrátit, zejména k sestře Š. I u nezletilého D. byly jednoznačně patrné známky syndromu CAN a agresivní projevy, výrazné vulgarizmy, které se nejprve stupňovaly, pak se snižovaly mezi druhým a třetím vyšetřením a poté se zase následně zvyšovaly. Byly u něj jednoznačně patrné známky citové deprivace. Znalkyně dodala, že v deseti letech je dítě schopno správně vnímat situace, kterých se účastní. Vzhledem k tomu, že u obou chlapců mluvíme o disharmonickém osobnostním vývoji, tak reprodukce i vnímání může být částečně zabarveno, ale

nikoliv do té míry, aby říkalo dlouhodobě věci, které nejsou pravda. Naopak M. mohl snižovat některé faktory, protože když děti vyrůstají v hlučnějším prostředí, kde se na děti křičí, nepovažují to za něco negativního, ale za normu, ve které vyrůstají. Znalkyně podrobně pospala, z čeho sestává psychologické vyšetření, kdy při samotném vyšetření se jednak využívá rozhovoru, sledují se rozdíly nebo shody v tom, co dítě už kdy vypovídalo, jednak se používají psychologické testy, které nejsou tak průhledné jako rozhovor. Ovlivnit psychologické testy je náročnější, přičemž u M. bylo zásadní, což však nebylo to u jeho bratra, že u něj byly přítomny úlekové reakce v kontaktu. Jakmile se k němu člověk přibližoval, uskakoval, jakmile mu člověk něco podával, bylo vidět, že jeho tělo na to reaguje, což svědčí o tom, že je zvyklý na brachiální násilí a dostal třeba i facku. Ruka pro něj znamenala nějaký agresivní akt, což je něco, co si člověk nemůže úplně vymyslet a určitě ne desetileté dítě. Znalkyně připustila možnost částečného zkreslení ve chvíli, kdy dítě nechce být v rodině a chce odejít k babičce, že mohly být částečně nadneseny. Znalkyně vyvrátila, že by byl desetiletý M. schopen nezletilý M. udržovat soustavnou lež po období od března do září 2023. Znalkyně poukázala na to, že i nezletilý D. vypovídal podobné věci jako M., ačkoliv spolu nemluvili, některá názvosloví a některé situace popisovali oba dva chlapci shodně v průběhu několika měsíců. Ke skutečnosti, že se nezletilý M. svěřil s událostí ve škole, znalkyně uvedla, že je to naprosto standardní. Je to běžné u velké většiny dětí, že se to bojí oznámit kdekoliv jinde a oznamují to ve škole buď učitelům nebo kamarádům. Znalkyně neshledává důvod, proč by nezletilý předstíral svůj negativní vztah k rodičům, pokud se rodina chová adekvátně, tak není důvod. Musí být nějaký důvod, proč z té rodiny chce odejít. Pokud obžalovaní uvedli ve své výpovědi, že v současné době nezletilý projevil zájem u nich doma přespát, tak většina dětí má velkou touhu se vracet ke svým rodičům, i když rodiče se v určitém období dítěte chovají tak, jak to není pro to dítě vhodné. Většina dětí doufá, že se rodinné prostředí změní a mají tendenci se do něj vracet. Dále tam má sestru, kterou má velmi rád. Pokud se týká symptomů syndromu CAN, muselo dojít k nějaké situaci, která byla pro chlapce nepříznivá, nepříjemná, sám popisuje fyzické tresty, přičemž úlekové reakce a jeho chování svědčí o tom, že muselo docházet ze strany dospělých lidí vůči němu k neadekvátnímu chování. Některé fyzické tresty mohly být dány i tím, že si rodiče s D. vůbec nevěděli rady pro jeho ADHD. Byly to nevhodné výchovné prostředky, které měly negativní dopad. Děti s ADHD se někdy chovají velmi nestandardně, jsou impulzivní a ze strany rodičů to vyžaduje nějaké sebevzdělávání, aby dobře vychovávali dítě tohoto typu, mohl to být takový začarovaný kruh. Oba chlapci označovali fyzické násilí ve smyslu strčení, bouchání, facky, popisovali mlácení bez rozdílu i kopnutí na zemi. D. také popisoval užití násilí, mluvil hodně o křiku, o tom, že dostává, že dostávali obracečkou, což bylo slovo, které používali oba dva kluci, takže užívali stejný slovník v průběhu několika měsíců. U D. úlekové reakce nebyly. K aktuálnímu vývoji nezletilého D. znalkyně uvedla, že u dětí je běžné, když se předají z prostředí, které je pro ně neadekvátní, do prostředí nového, které je podpůrné, tak některé děti, jako asi starší syn M., adekvátně pracují v tomto novém prostředí. V případě nezletilého D., který má kromě disharmonického vývoje poměrně těžký syndrom ADHD a specifické poruchy učení, ve chvíli, kdy došlo k uvolnění, se nejprve v novém prostředí choval relativně obvykle, protože byl rád a ulevil si, dokonce se zlepšil ve škole. Nicméně ten disharmonický vývoj i projevy ADHD nezmizí a částečně byly potlačeny radostí, ale bohužel to dlouhodobě nevydrží a vrací se potom právě ta impulzivita a obtíže, ADHD je vrozené a nevymizí, dá se minimalizovat vhodnou výchovou. To je přesně ta chvíle, kdy by potřeboval výraznou terapii a svědčí to o tom, že citová deprivace včetně ADHD byla doopravdy velmi výrazná a potřeboval by teď nějakou adekvátní léčbu. Ztráta pocitu bezpečí v primárním rodinném prostředí je to nejhorší, co se může stát. Hlavní postavou, která má pro dítě navozovat bezpečí, je zejména matka a následně další členové rodiny. Důvěru si vytváříme prostřednictvím „primární vztahové osoby“. Ve chvíli, kdy v rodinném systému dochází k nějakému neadekvátnímu chování, ať už je to křik, nadávky, vulgarity, fyzické násilí a přichází i od matky i od otce, tak děti ztrácí pocitu bezpečí, a to i do budoucna. D. to teď svým chováním prokazuje. Je potřeba chlapce sledovat a vyšetřovat a určitě je potřeba

terapie. M■■■■ by to bez terapie možná zvládnul, ale současně terapií my zajišťujeme nějakou změnu v náhledu na tu rodinu nejen pro současný stav, ale i pro jeho budoucí rodinný život. K dotazu, zda je běžné, že se svěřil M■■■■ ve škole, kde byl teprve týden i přesto, že měl být týraný ještě předtím, znalkyně uvedla, že je to běžné a naopak to, že to udělal, by svědčilo o tom, že byl v té chvíli ve velké krizi. K SMS komunikaci mezi M■■■■ a matkou krátce po odebrání, znalkyně uvedla, že pokud zprávy byly urážlivé a nevhodné, není to nic neobvyklého, zlobil se a byl už v prostředí, ve kterém mu nemohlo být ze strany rodičů nikterak ublíženo, tak dal průchod svým emocím. Při rozhovorech s dětmi se používají strukturované otázky v rámci jednotlivých testů a dále přímé otázky, vyloučila však, že by byly pokládány návodné otázky. O incidentu, kdy měl být M■■■■ napaden, se částečně mluvilo při znaleckém vyšetření, jeden z chlapců popsal, že přišel s roztrženými kalhoty a nějakým krvavým kolenem s tím, že ho napadli, bál se jít domů, měl roztržené koleno. Dítě může říct nepravdu, ale na druhou stranu bychom museli zkoumat, proč nemůže říct pravdu, co by ho čekalo.

28. Obžalovaný D■■■■ F■■■■ uvedl, že se dozvěděli skoro až po roce a půl, že si incident s přepadením vymyslel. Proto se ptá, zda si i tento incident s týráním dítěte nemohl vymyslet. Vyšetření, které dělala znalkyně, bylo zkraje, kdy dítě je rozčilené na rodiče, když si to vymyslelo. U M■■■■ se mohl udělat znalecký posudek ještě před začátkem hlavního líčení, kde by mohlo být zohledněno, že nadává babičce, že ji nemá rád, že tam nechce být. U nich se choval vhodně, nebyly s ním žádné problémy a teď najednou nadává učitelce ve škole, sahá holkám pod sukni a má náznak na umístění. Teď na začátku školního roku v září s ním bude asistent, který to s ním zkusí na měsíc, a když to nepůjde, tak bude umístěn do ústavu. Vymyslel si to a myslel si, že u babičky bude mu líp, ale teď se mu tam naopak nelíbí a určitě se bude chtít zase vrátit domů, pokud mu bude hrozit, že bude umístěn do ústavu.
29. Obžalovaná I■■■■ F■■■■ se k znaleckým posudkům a výsledku znalkyně vyjádřila tak, že chodili s mladším synem k psychologce, pak k psychiatrice a byly jim podány léky, jinak jim nebyla poskytnuta pro syna žádná větší pomoc. Až babička ho umístila nyní do nemocnice a tam to také nezabírá. Aby pak nebylo řečeno, že syn se neustále chová tak, jak se chová a má to z domácího prostředí. Od Prahy už mu byla poskytnuta pomoc, docházel někam, ale bohužel mu to dodnes nezabírá dodnes, ani hospitalizace ani medikace.
30. Ze **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie**, k osobě obžalovaného D■■■■ F■■■■ vyplynulo, že obžalovaný netrpěl ani netrpí duševní poruchou, ani není závislý na alkoholu či jiných návykových látkách. Jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti v době činu nebyly narušené. V dětství trpěl poruchou aktivity a pozornosti. Jeho osobnost je s rysy nezdrženlivosti, s vyšší dráždivostí, s nižší frustrační tolerancí, nemá sklony k agresivnímu jednání, ale může se stát, že bude reagovat nepřiměřeně a unáhleně na podnět s malou intenzitou, na který by člověk bez těchto rysů nereagoval. Výchovné schopnosti nejsou snižené ani narušené vlivem duševní choroby či poruchy, ale jsou oslabené vlivem jeho osobnostních rysů. Jeho pobyt na svobodě není nebezpečný pro společnost, ochranné léčení mu není navrhováno.
31. Ze **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie**, k osobě obžalované I■■■■ F■■■■ vyplynulo, že obžalovaná netrpěla, ani netrpí, duševní poruchou. Její rozpoznávací a ovládací schopnosti hodnotí znalci jako zachovalé. Jde o osobu intelektově podprůměrnou, bez forenzně významnějšího poškození centrálního nervového systému. Vyšetřením nebyly zjištěny znaky svědčící o duševní chorobě. Osobnost obžalované je nezralá, strukturovaná bez výraznějších anomálií. Emocionalita je méně diferenciovaná. Afektivita a psychika je dostatečně stabilní. Nebyly u ní zjištěny jakékoli faktory, které by jí bránily adekvátně vnímat, chápat a reprodukovat prožité skutečnost.
32. Soud dále provedl listinné důkazy, ze kterých zjistil, že dne 21. 3. 2022 v 11:30 hodin byla přivolána do 17. Základní školy v Kladně policejní hlídka na základě oznámení nezletilého M■■■■ F■■■■ o tom, že je doma fyzicky napadán. Ze zprávy ZŠ Kladno, Pařížská 2249, k nezletilému

M. [redacted] vyplývá, že nezletilý ve škole sdělil, že je doma často bit, většinou kvůli mladšímu bratrovi nebo z jeho pohledu malicherných příčin. Svěřil se s tím, že je fyzicky trestán ze strany otčima i matky. Při tělesné výchově dne 15. 3. 2022 si třídní učitelka s kolegyní všimly šrámů na krku M. [redacted] což vysvětloval jako následek napadení mladším bratrem. Dále byly při pohybu pod oblečením zaznamenány již starší modřiny. Dne 21. 3. 2022 se M. [redacted] třídní učitelce svěřil, že se nemůže zúčastnit třídní akce, kterou měl původně od rodičů povolenou s tím, že mu ji matka zakázala. Dodal, že ho opět surově zbila, povalila ho na zem, kopala nebo pěstmi bila do břicha a nohou tlačila jeho hlavu k zemi. Ukazoval třídní učitelce podlitinu na ruce a říkal, že už nechce domů, ale k babičce. O babičce uvedl, že se jí telefonicky svěřuje a snaží se mu pomoci. M. [redacted] dále uvedl, že si večer umyl hlavu bratrovým šamponem, načež se otčím rozzlobil a vzal mu 200 Kč, aby za to bratrovi koupil nový šampon.

33. Z protokolu o prohlídce těla s fotodokumentací bylo zjištěno, že dne 21. 3. 2022 byla provedena prohlídka těla poškozeného M. [redacted] F. [redacted], přičemž byl zjištěn škrábanec u kořene nosu škrábanec v délce 3 mm, který mu měl dle vyjádření poškozeného způsobit bratr, na levé straně krku zarudnutí kůže o průměru 4 mm a na horní polovině levé paže tři modrozelené hematomy a škrábanec. Na levé lopatce měl zarudnutí kůže o průměru 3 mm. Z lékařských zpráv ze dne 21. 3. 2022 vyplývá, že na levé horní končetině byly zjištěny 3 viditelné hematomy ze zadní strany v půlce délky paže, v oblasti lokte a při úponu deltového svalu, zelenomodré barvy, čerstvého data. V lumbosakrální krajině nad hýžděmi byl zjištěn lehce naznačený hematom asi 3x4 mm s drobným podkožním prokrvácením parasakrálně vpravo a drobná ranka na levé mediální straně levé lopatky asi 3x3 mm. Na levé dolní končetině z přední strany bérce byla zjištěna velká exkoriace (oděrka) s již vybarveným hematodem v okolí, dále drobná oděrka na levém stehně na zadní straně, dlouhá, povrchová. Na krku byly zjištěny drobné hematomy 3x3 mm a na nose vedle levého oka oděrka asi 3x2 mm.
34. Z protokolu o prohlídce těla s fotodokumentací bylo zjištěno, že dne 7. 11. 2022 byla provedena prohlídka těla poškozeného D. [redacted] F. [redacted], u kterého byly zjištěny na pravém předloktí dva šrámy podélného tvaru, jeden délky 3 cm, druhý 4 cm. Na levé straně obličeje v okolí spánkové oblasti byl nalezen hematom o velikosti 3 x 1 cm. Dále bylo zjištěno poškození levého prvního zubu v horní čelisti.
35. Usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 22. 3. 2022, č.j. 17 NC 3004/2022, byl nezletilý M. [redacted] F. [redacted] na návrh OSPOD předběžným opatřením svěřen do péče babičky E. [redacted] H. [redacted] pro podezření na týrání nezletilého v rodině matkou a jejím manželem. Součástí spisu je rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 10.6.2022, sp.zn. 17 Nc 3004/2022, podle kterého byl nezletilý M. [redacted] svěřen do péče své babičky E. [redacted] H. [redacted] na návrh E. [redacted] H. [redacted].
36. Z nedatované SMS komunikace mezi nezletilým M. [redacted] a obžalovanou vyplývá, že M. [redacted] se vymezuje vůči matce negativně, uvádí, že na něj byli s otčím i D. [redacted] strašně zlí, sděluje, že je nechce vidět, u babičky mu je nejlíp, vůbec ho nemlátí jako oni. Nezletilý dále matce sděluje, že mu to dělali a ať už ho nechá na pokoji. Vyjadřuje se dále tak, že nechce s matkou mluvit, nesnáší ji i D. [redacted] a „toho hnusného zlého otčima“, celou rodinu, která je příšerná. Uvádí, že již nechce, aby byla jeho matkou, označuje ji za hnusného tvora, který ho nenávidí a nyní jen dělá, že je to naopak.
37. Z úředního záznamu ze dne 21. 3. 2022 vyplývá, že rodina F. [redacted] bydlela v Praze asi 5 let [redacted], kde M. [redacted] chodil do 1. třídy do ZŠ Bronzová. Poté se přestěhovali na adresu [redacted], Praha 5 – Smíchov, kde bydleli cca 1 rok a M. [redacted] chodil do ZŠ Radlická do 2. a 3. třídy.
38. Ze zpráv orgánu sociálně právní ochrany dětí soud zjistil, že v místě bydliště obžalovaných dne 8. 4. 2022 a na ubytovně u F. [redacted] H. [redacted] dne 12. 4. 2022 byla provedena šetření, přičemž M. [redacted] byl u babičky spokojen a uvedl, že se mají rádi a chce u ní zůstat.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Příbylová

39. Ze zprávy z Dětského krizového centra, z.ú., ze dne 8. 6. 2022 vyplývá, že dne 6. 4. 2022 při úvodní konzultaci E. H. uvedla, že již dříve volala na krizovou linku, poté co jí bylo řečeno, že M. půjde do ústavní péče, se však vyděla a situaci dále neřešila. M. se babičce v minulosti svěřoval, že je bit a matka hodně křičí. Popisoval bití od matky, otčíma i mladšího sourozence D. Otčím jej měl hodit na gauč, mlátit nějakým předmětem – vařečkou nebo tyčí, měl mu říci, že má nůž a klidně ho do něj zabodne. Měli M. zamknout v pokoji a odejít z bytu, kdy chlapec nemohl ani na toaletu. Někdy po něm matka požadovala, aby si nařadil 10 facek. Z psychologického vyšetření M. (uskutečněného ve 3 termínech) psychologkou Mgr. I. S. vyplynulo, že M. opakovaně popsal hostilní postoj a fyzické trestání ze strany matky a otčíma. Popsal brachiální násilí i bití nástrojem a kopání, od bití měl mít podlitiny. Téma fyzických trestů a negativní mezilidské zkušenosti se promítají i do výkonu v psychodiagnostických metodách. Nezletilý M. popsal, že je mu smutno a je naštvaný z toho, co se mu dělo v domácnosti matky, u matčiny babičky byl spokojen, projevoval autentický strach z možnosti návratu do péče matky. M. sdělil, že byl bit matkou, partnerem matky, kterého označoval jako otčíma, i polorodým sourozencem. Matce opakovaně sděloval, že řekne, co se doma děje. Popsal, že měl pořád modřiny. Otčím jej měl zbít kovovou obracečkou na steak, vnímal, že jej doma kromě sestry Š. nikdo neměl rád. Před oznámením ve škole měl M. dostat od matky, byl potrestán za to, že uvedl, že chce být v péči babičky, matka jej měla zmlátit dvakrát až třikrát za sebou. Uvedl, že i nastala situace, kdy nedostali jídlo. V době, kdy žil M. u matky mu pomáhalo, když tajně volal babičce.
40. Z kopie trestního spisu č.j. KRPA-161452/ČJ-2021- 001213, vyplývá, že dne 22. 6. 2021 policejní orgán zaevidoval oznámení týkající se napadení dítěte třemi dosud nezjištěnými mladíky ve věku kolem 15 let před domem v ulici [redacted], Praha 5. Následně byl dne 23. 6. 2021 M. F. označen možný útočník. Policejní orgán uzavřel, že celé oznámení je založené na výmyslu nezletilého M. z tohoto důvodu věc byla dne 14. 7. 2021 uložena bez dalšího.
41. Z osobních výkazů obžalovaných soud zjistil, že obžalovaný D. F. byl dosud dvakrát soudně trestán, přičemž první odsouzení je již zahlazeno. V případě druhého odsouzení bylo z trestního spisu Obvodního soudu pro Prahu 5, sp. zn. 38 T 9/2023, konkrétně z trestního příkazu ze dne 30. 1. 2023, č.j. 38 T 9/2023-41, zjištěno, že obžalovaný byl uznán vinným přčinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců podmíněně odloženého na zkušební dobu v trvání 12 měsíců. Z doručky bylo zjištěno, že trestní příkaz s návrhem na potrestání byl D. F. doručen dne 9. 3. 2023. K osobě obžalované I. F. bylo zjištěno, že dosud nebyla soudně trestána ani řešena pro spáchání přestupku.
42. K listinným důkazům obžalovaný D. F. uvedl, že mu přijde nechutné, že si tohle syn vymyslí, mohl dotyčného křivě obvinít, běhali kvůli tomu po Bulovce, dávali mu protilátky proti HIV, žloutence. Když si syn dokáže vymyslet takovou věc, tak si může vymyslet cokoliv. Na strejdu, což je zachyceno na videu, chrlí, že na něj zavolá policajty. Je si jistý, že mu každý bude věřit. Má zkrátka bujnou fantazii.
43. Obžalovaná se k listinným důkazům vyjádřila tak, že ji to hodně zklamalo, synovi také důvěřovala, snažili se dětem projevovat důvěru. Šokuje ji, že si syn dělá „dobrý den“ i z policistů. Zhruba v červnu matka obžalované oznámila, že M. už nevěří, že s nimi strašně mává, že už mu řekla mnohokrát, že věří i tomu, že si vymyslel i toto na ně. Lže strejdovi i babičce. Babička se jí zmínila, že si M. vymyslel i tenhle incident. M. zneužil jejich důvěry a snahy mu pomoci, obžalovaná se nestačí divit, co se z něho klube. Synovi by bylo jedno, jestli by za to měl nějaký trestní postih nebo byl dokonce zavřený. M. hodně zneužívá lidí, což obžalovaná nebude tolerovat. Matka obžalované řekla, že když měla na ubytovně známého policistu, který to také prošetřoval, ale není tam psaný, protože to byl známý, matka se s ním hodně dobře zná, chodí k ní na kafe, dala mu nějaké peníze navíc, aby to prošetřil stranou. Když přišel policista za matkou na kafe, M. začal zdrhat do pokoje prý dolů k bratrovi, vyděšený a měl strach. M.

řekl babičce, že si celý ten incident vymyslel. Vymyslel si to na rodiče i celkově. Obžalovanou šokuje, když dítě nemá žádnou autoritu k policistům, k rodičům ani k ničemu. Nechce už tohle zažívat znovu, že se M. vrátí a bude mít takové výchovné sklony, takové móresy.

44. Obžalovaní v průběhu řízení podali řadu návrhů na doplnění dokazování, které byly učiněny jak v rámci písemných podání, tak při hlavním líčení. Soud takto učiněné návrhy na doplnění dokazování obžalovaných zamítnul, neboť jejich provedení považoval za nadbytečné, případně nezpůsobilé přispět k dalšímu objasnění věci po skutkové stránce.
45. Za prvé, pokud se týká návrhu obžalovaných, na zpracování revizního posudku k osobám nezletilých chlapců M. a D., alternativně návrh na vypracování nového znaleckého posudku nebo doplnku stávajícího znaleckého posudku, soud neshledal navrhovaný postup dle § 109 tr. řádu jako důvodný. Obžalovaná návrh odůvodnila tím, že znalkyně Mgr. Hana Fechtnerová je neobjektivní a krajně ovlivněna svým přesvědčením o vině rodičů. Obžalovaná žádá, aby byl vypracován nový znalecký posudek psychologa bez poskytnutí „nepravdivých tvrzení ohledně týrání nezletilých“ a namítá, že není třeba, aby znalec dostával od orgánů činných v trestním řízení k vypracování znaleckého posudku „informace značně zkreslené a zejména pak informace, které jsou pouze a jediné k tíži obviněných“.
46. Předně je třeba uvést, že znalecké posudky vypracované znalkyní Mgr. Hanou Fechtnerovou nevyvolávají žádné pochybnosti o jejich správnosti, ani je nelze považovat za nejasné nebo neúplné. V rámci hodnocení písemného znaleckého posudku a výsledku znalkyně, je třeba uzavřít, že závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, podloženy obsahem nálezu, přičemž je rovněž zřejmé, že znalkyní bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat. Nadto je třeba konstatovat, že závěry posudku nejsou v rozporu se zjištěními plynoucími z ostatních důkazů a z pohledu soudu odůvodnění znaleckého posudku též odpovídá pravidlům logického myšlení. Pro úplnost soud dodává, že nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znaleckého zkoumání (konkrétně závěrů vyplývajících z psychologického vyšetření), avšak ve výše uvedeném kontextu ani tyto nevyvolávají žádné pochybnosti. Námitku týkající se tvrzené neobjektivnosti znalkyně Mgr. Hany Fechtnerové však soud vyhodnotil jako zcela nepodloženou a účelovou, přičemž tvrzení obžalované, že znalkyni byly z trestního spisu poskytnuty informace o „nepravdivých tvrzeních ohledně týrání nezletilých“ a „informace značně zkreslené a zejména pak informace, které jsou pouze a jediné k tíži obviněných“, zůstalo blíže zcela nespecifikováno. Pokud se v obecné rovině týká postupu, že znalkyně měla k dispozici podklady z trestního spisu, je třeba konstatovat, že se jedná o zcela správný a proto též běžný postup při zadávání znaleckého posudku. Z výčtu podkladů, který je součástí obou znaleckých posudků, je pak zcela transparentní a zřejmé, jaké podklady měla znalkyně k dispozici, přičemž nelze hovořit o jakémkoliv zkreslení důkazů či jejich selekci v neprospěch obžalovaných. Znalkyně měla k dispozici jak podaná vysvětlení i výsledky obviněných tak i nezletilých poškozených, disponovala však také výpověďmi svědků i listinnými podklady, zejména zprávami od psychiatricky MUDr. Efremové, z Pedagogiko – psychologické poradny a z Dětského krizového centra. Nelze tak rozhodně přisvědčit námitce obžalovaných, že docházelo k jednostranné selekci důkazů policejním orgánem. K návrhu obžalovaného D. F. na doplnění znaleckého posudku z odvětví klinické psychologie k otázce, zda nezletilý M. F. má sklony ke konfabulacím a zda jeho vyjádření jsou obecně věrohodná či nikoliv, je třeba uvést, že návrh považuje soud za nadbytečný z důvodu, že se těmito otázkám znalkyně důkladně věnovala jak v rámci písemného posudku tak při svém výsledku, přičemž podrobněji se soud k věrohodnosti poškozených vyjádří níže.
47. Obžalovaní dále navrhli doplnit dokazování o výsledky svědků Mgr. P. K., Mgr. V. B., Mgr. T. F., MUDr. M. Ž., Mgr. I. H., MUDr. N. P., V. M., I. Š. K odůvodnění jednotlivých důkazních návrhů obžalovaní uvedli, že předtím, než M. nahlásil, že je týrán, tak šlo o dítě, které bylo nekonfliktní a bezproblémové, nemělo žádné známky týrání ať už fyzického nebo psychického,

což by mohla dosvědčit dětská lékařka MUDr. Marie Žalská a první učitelka Mitka Mgr. V. B. K návrhu na výslech svědkyně I. Š., vychovatelky z Loun, a ošetřující lékařky nezletilého D. MUDr. Nikol Příbylové, obžalovaní sdělili, že nesouhlasí se závěry znaleckého posudku, že byl u M. a D. zjištěn syndrom týrané osoby. Domnívají se, že výpověď psychologa nebo pečovatele, který je s dítětem v kontaktu po takto dlouhou dobu, bude důležitá pro to, zda skutečně z jednání nebo chování D. vyplývalo, že by ho doma rodiče týrali nebo nikoliv. Výslech stávající učitelky D. a předchozí učitelky Mgr. P. K. by měl objasnit, jakým způsobem se D. projevoval, ještě než vzniklo toto první oznámení o týrání nezletilých a jakým způsobem se chová nezletilý D. dnes, jestli odebrání dětí rodičům bylo ku prospěchu nezletilého či nikoliv. K návrhu na výslech sociálního pracovníka V. M. obžalovaná uvedla, že byl přítomen tomu, k jaké změně chování došlo u nezletilého M. po roce od okamžiku, kdy byl odebrán rodičům. Svědkyně Mgr. V. B., bývalá učitelka nezletilého M., by měla být vyslechnuta k tomu, zda M. jeví známky týrání apod. Svědkyně Mgr. T. F., současná učitelka M., by měla být vyslechnuta za účelem, aby sdělila, jaké chování vykazuje M. nyní. Svědkyně Mgr. I. H., psychologka nezletilého D., je z pohledu obžalované důležitý svědek proto, aby dosvědčila, že rodiče řešili problémy nezletilého D. i u psychologa, neboť je rodičům vytýkáno, že neudělali nic pro nezletilého.

48. Soud návrhy na výslechy shora označených svědků považoval za rovněž nadbytečné, a to z následujících důvodů. Za prvé, pokud se jedná o navržené výslechy svědkyně I. Š., vychovatelky z Loun, a ošetřující lékařky MUDr. Nikol Příbylové, je třeba zdůraznit, že k osobám obou nezletilých byly vypracovány znalecké posudky z odvětví psychologie, které se cíleně zabývaly posouzením osobnosti nezletilých, případnými dopady jednání obžalovaných na jejich osobnostní i duševní stránku, včetně posouzení znaků syndromu CAN. Jak již bylo uvedeno výše, znalkyně se z pohledu soudu logicky a velmi přesvědčivě vypořádala se všemi položenými odbornými otázkami. Za dané situace se proto jeví výslech současné ošetřující lékařky nezletilého D. a jeho vychovatelky jako zcela nadbytečný, a to rovněž z důvodu, že o nezletilého pečují již zcela mimo posuzované období. Co se týče návrhů na výslech učitelek nezletilého D. za účelem zjištění, jak se projevoval ve škole v době, kdy žil u rodičů, a jak se projevuje ve škole nyní, kdy u něj došlo ke změně výchovného prostředí, je třeba konstatovat, že tato zjištění nemají přímou relevanci pro posouzení skutkových otázek týkajících se jednání obžalovaných. Pokud se jedná o osobnost nezletilého, posouzení dopadů jednání obžalovaných na jeho chování, včetně možné progresy ADHD, se věnovala v rámci znaleckého zkoumání znalkyně Mgr. Hana Fechtnerová, což je třeba pro účely posuzované věci považovat za dostačující. Je přitom nepochybné, že znaky ADHD byly přítomny již v době vyšetření a znalkyně měla pro účely znaleckého zkoumání již k dispozici zprávy od MUDr. F. K návrhu na výslech pediatričky MUDr. Marie Žalské, je třeba poukázat, že ze zprávy OSPOD je zřejmé, že lékařka žádné relevantní skutečnosti k posuzovanému jednání nezaregistrovala, přičemž konstatovala, že děti dělaly randál, proti čemuž otec zakročil, ale děti dle sdělení lékařky nevykazovaly známky syndromu CAN. Proto se i tento výslech jeví jako nadbytečný. Jsou-li navrhovány výslechy učitelek ze ZŠ Radlické, z úředního záznamu o telefonickém hovoru s ředitelem základní školy vyplývá, že žádná z učitelek u M. nezaregistrovala modřiny, ani známky fyzického násilí. Z těchto důvodů se i tyto návrhy jeví jako nadbytečné.
49. Návrh na doplnění dokazování trestním spisem k nahlášenému přepadení nezletilého M. byl dle názoru soudu proveden kopiemi podstatných listin z předmětného spisu, proto se návrh na provedení důkazu originálem trestního spisu jeví jako duplicitní a z tohoto důvodu též nadbytečný.
50. Obžalovaní dále navrhli doplnit dokazování přehráním videonahrávky, která zachycuje komunikaci mezi nezletilým M. a jeho strýcem a SMS zprávami zaslánými jeho strýcem D. Ž. obžalované, které mají poukazovat na aktuální chování nezletilého M., což má dle obžalovaných význam pro posouzení M. věrohodnosti. Podle obžalovaných

nahrávka ukazuje, jak M. ■■■ jedná v současné době s dospělými, jak vyhrožuje, v případě, že se mu něco nelíbí, ví, že může vše oznámit na policii a případně ve škole. Video je dle obžalovaných důležité k tomu, aby si všichni udělali obrázek o tom, co se může stát, když dítě získá pocit, že může absolutně všechno. Soud však má za to, že věrohodnost výpovědi nezletilého M. ■■■ lze spolehlivě prokázat již na základě provedených důkazů, přičemž lze stěží tuto zpochybňovat na základě kusých a z kontextu vytržených informací o jeho případných aktuálních výchovných problémech, které navíc mohou být právě důsledkem předchozího jednání obžalovaných. Z těchto důkazů nemohl soud ani tomuto návrhu vyhovět pro jeho nadbytečnost.

51. Na základě takto provedeného dokazování, kdy soud hodnotil provedené důkazy jak jednotlivě, tak v jejich vzájemném souboru, dospěl soud k přesvědčení, že jednání obžalovaných bylo prokázáno tak, jak je uvedeno ve skutkové větě výroku rozsudku.
52. Soud uzavřel, že obžalovaní v posuzovaném období fyzicky a psychicky týrali nezletilého M. ■■■ tak, že ho opakovaně nepřiměřeně trestali pro nicotné prohřešky nebo i zcela bezdůvodně, a to bitím po celém těle rukama, i za pomoci nástrojů jako jsou vařečka, kovová obracečka na maso, pásek, dále kopáním, šlapáním, ale i slovním urážením a vulgárními nadávkami v četnosti i několikrát týdně. Soud má dále za prokázané, že obžalovaná po M. ■■■ hodila krabici s hračkami, čímž mu způsobila poranění na hlavě, a udeřila ho vysavačem do oka, čímž mu způsobila otok oka, strkala do něho, bouchala ho pěstí, někdy ho uchopila za krk a zvedla ho za krk nahoru. Soud dále uzavřel, že obžalovaní M. ■■■ trestali i tak, že musel po určitou dobu klečet v koutě nebo u zdi pod dobu třeba i 15 minut nebo jej uzamkli samotného v pokoji a z bytu odešli. Obžalovaný dále nezletilého M. ■■■ trestal tím, že mu vzal částku 200 Kč jako trest za použití šamponu mladšího bratra nebo mu záměrně rozbil chytré hodinky, které nezletilý obdržel od babičky a užíval je ke komunikaci s babičkou. Soud dále uzavřel, že obžalovaní nezletilého M. ■■■ trestali tím, že mu bránili v komunikaci s babičkou E. ■■■ H. ■■■, které se svěřoval a měl k ní důvěru. Následkem častého bití od rodičů měl nezletilý modřiny po těle (kromě výše popsaných zranění), s čímž se nejprve svěřil své babičce a později své třídní učitelce S. ■■■ E. ■■■ a posléze též dalším svědkům. Soud má dále za nesporné, že popsaného jednání se obžalovaní dopouštěli i v přítomnosti poškozeného nezletilého D. ■■■, vůči kterému též užívali fyzické tresty, kdy bylo přinejmenším prokázáno, že mu obžalovaná dala několikrát pohlavek, dostal od obžalovaných na zadek a obžalovaný ho potrestal páskem. Soud tak uzavřel, že obžalovaní svým jednáním a užíváním neadekvátních výchovných metod nechránili zájmy nezletilých poškozených M. ■■■ a D. ■■■, jak byli povinni na základě péče o nezletilé a v mezích rodičovské odpovědnosti, nevytvořili poškozeným s ohledem na jejich nízký věk bezpečné prostředí, čímž u nich vědomě ohrozili jejich psychosociální vývoj. Není přitom pochyb o tom, že v důsledku jednání obžalovaných se u obou poškozených projeví známky syndromu CAN, tj. syndromu zanedbávání a týrání dítěte, a u poškozeného D. ■■■ E. ■■■ navíc došlo ke ztrátě bezpečí v primární rodině a byla mu doporučena individuální psychoterapie a rodinná psychoterapie.
53. Přestože obžalovaní jednání, které je jim kladeno za vinu, od počátku trestního řízení popírají a nesouhlasí s tím, soud má za to, že bylo spolehlivě prokázáno celou řadou usvědčujících důkazů, kdy v jejich popředí stojí zejména výpověď nezletilého M. ■■■, přímého svědka posuzovaných událostí. Tato výpověď však rozhodně nestojí osamocena, neboť ji potvrzuje rovněž výpověď jeho polorodého bratra D. ■■■, dalšího přímého účastníka posuzovaného jednání, ale rovněž výpověď babičky E. ■■■ H. ■■■, které se M. ■■■ již delší dobu před oznámením věci ve škole svěřoval. Tyto závěry soudu dále utvrzují též svědkyně S. ■■■ E. ■■■ a Bc. R. ■■■ H. ■■■, které byly bezprostředně přítomny při oznámení celé události ve škole nezletilým M. ■■■ S těmito závěry pak přesvědčivě korespondují též závěry znaleckého zkoumání, jakož i zpráva z Dětského krizového centra. Neodporují jim však ani výpovědi svědka K. ■■■ a D. ■■■ Ž. ■■■, byť zejména u svědka K. ■■■ byla patrná neochota konkrétně se k posuzovanému období vyjadřovat. Nicméně oba svědci potvrdili přinejmenším skutečnost, že již v minulosti situaci v

rodině obžalovaných opakovaně rozebírala babička E. H. s bratrem obžalované D. Ž.

54. Nelze si nepovšimnout, že řadu z popsanych aspektů a projevů jejich jednání připouští i sami obžalovaní, byť je prezentují ve zcela jiném světle nebo jej zmírňují. Obžalovaný D. F. připouští, že oba nezletilí chlapci dostali na zadek, když byli drzí, a potvrzuje, že M. rozbil hodinky, což však vysvětluje tím, že se tak stalo omylem. Vzápětí dodává, že syn byl „držkatý“, proto mu je sundal z ruky a švihem mu je rozbil. Nepopírá též skutečnost, že synovi vzal 200 Kč z kasičky. Ačkoliv nejprve vyvrací, že by tak učinil kvůli šamponu, který M. sourozenci vyplýval, následně dodává, že M. bratrovi skutečně vyplýval šampon, za což po něm požadovali peníze, ne však jako trest, ale aby si uvědomil hodnotu peněz. Obžalovaný dále připustil, že M. s obžalovanou zakázali přespání ve škole, protože chtěli, aby se omluvil. Podle obžalovaného M. dostával též trest, že nebude volat s babičkou, přičemž se jednalo o „normální trest“. Zákazy byly podle obžalovaného cca jednou za 3 dny až 14 dní, podle toho, jak byl kdo ze synů sprostý. Obžalovaný dále popsal, že na zadek dostávali oba chlapci „normálně“, tedy tak, že nikdy neměli podlitiny. Vyloučil, že by chlapci dostávali jiné fyzické tresty, následně však připustil, že na trestání dětí použili s obžalovanou též dřevěnou vařečku, kterou dostali oba synové na zadek. Nezletilí chlapci dostali dvakrát trest klečení u zdi a jednou dostali též páskem na zadek, někdy dostali též výchovný pohravek. Syna jednou zamkl cca na 20 minut v jeho pokoji. Ačkoliv prve popíral, že by tak učinil za trest, vzápětí doplňuje, že to bylo z důvodu, že syn dělal extempore. Obžalovaná I. F. popsala, že děti měly zákazy televize, hodinek, kapesného a když to přehnali, tak pohravek nebo menší na zadek. Týden před oznámením události ve škole se k nim M. choval zle, byl „držkatý“, odměřený, odtažitý a říkal jim pořád, že uvidí. Připouští, že M. dostal na zadek, ale neměl modřiny nebo podlitiny. Na zadek dostával spíše M., jednalo se o normální lupnutí přes kalhoty, někdy však dostali též na holou, později ve své výpovědi uvedla, že od ní chlapci dostanou „na prdel“, občas pohravek, trestali chlapce též klečením. M. zabavili 200 Kč i hodinky, když byl drzý a hubatý. Syna zamkli v pokoji, protože zlobil a nechtěl jít s nimi na nákup. Páskem dostali. Obžalovaná připouští, že u nich doma byla Itálie, děti byly přítomné hádkám. Obžalovaná vyloučila, že by děti od ní nebo od obžalovaného dostaly vařečkou nebo obracečkou na maso. Netuší, jestli se M. zranil o vysavač, nevybavuje si ani, že by po něm hodila krabici.
55. Již z těchto výpovědí je přinejmenším zřejmé, že obžalovaní vůči nezletilému M. i D. užívali opakovaně a v podstatě soustavně fyzické tresty v podobě bití na zadek, přes oblečení i tzv. „na holou“, pohravek, ale též za pomoci předmětů, a to dřevěnou vařečkou i páskem. Uplatňovali dále tresty spočívající v zákazech a zabavování věcí, včetně omezování kontaktu s babičkou, ukládali chlapcům trest klečení v koutě i M. trestali tím, že ho zamkli pokoji a nechali jej samotného v bytě. Již rozsah a způsob jednání, ke kterému se sami doznávají, byť každý z nich v jiném rozsahu, by již dle názoru soudu mohlo naplňovat hrubé a zlé zacházení dosahující již intenzity týrání. Nicméně soud v tomto ohledu obhajobě obžalovaných neuvěřil, neboť tato ve světle dalších provedených důkazů nemohla obstát. Není totiž pochyb o tom, že jejich jednání dosahovalo mnohem závažnější a větší intenzity, zejména pokud se jedná o užití fyzického trestání a násilí vůči nezletilým poškozeným. Soud vyhodnotil výpovědi obžalovaných jako zjevně účelové a v řadě aspektů vnitřně nelogické a rozporuplné. Výpovědi obžalovaných přitom vykazují rozpory i mezi sebou navzájem. U obžalované I. F. je patrná podstatně menší ochota připustit některé fyzické tresty, nežli u obžalovaného. Obžalovaná si tak například nejprve nevybavila, zda děti dostaly vařečkou, následně připustila, že možná jednou, zatímco obžalovaný potvrdila, že trestání vařečkou uplatňovali oba. Nelze si pak nepovšimnout například i nuancí v popisu fyzického trestání, kdy obžalovaná nejprve popsala bití na zadek jako „lupnutí“, „menší přes zadek“, či „mírné plácnutí přes zadek“, a později zjevně pod vlivem emocí uvedla, že by dětem dala „na prdel“. Z výpovědí obou obžalovaných je pak patrná jejich vzájemná koordinovanost, která se projevila zejména v jejich monologické části. Oba obžalovaní se téměř

doslovně podivují nad tím, kde nezletilý M. ■■■ přišel k výrazům jako je např. „týrání“, zcela shodně pak popisují motiv, proč měl z jejich pohledu M. ■■■ nepravdivě vypovídat v jejich neprospěch, kdy měl být naveden či zmanipulován babičkou, aby ho získala do své péče. Tento závěr však ani jeden z obžalovaných nedokáže logicky vysvětlit, když se oba shodují, že babička měla s M. ■■■ vždy mimořádně kladný vztah a často si jej k sobě brávala. Není tedy zřejmé, proč by měla mít vůli toto tak radikálním způsobem měnit, když jí dle slov obžalovaných nikdo v pravidelném styku s nezletilým nebránil. Obžalovaní přitom sami připouští, že nezletilí vyjadřovali nespokojenost ohledně domácího výchovného prostředí, kdy podle obžalovaného si stěžovali, že dostali i na zadek, že jsou rodiče přísnější, že třeba hulákají, obžalovaná zmínila, že M. ■■■ se vyjádřil tak, že už jich má plné zuby kvůli tomu a říkal jim, že uvidí. Rozporuplně pak působí jejich výpověď i v tom, že ačkoliv M. ■■■ prezentují jako bezproblémového chlapce, se kterým nikdy nebyly výchovné problémy, ani problémy ve škole, vzápětí však popisují, že byl neustále drzý, vulgární, dělal extempore atd. Obžalovaná dokonce připouští, že více byl trestán M. ■■■, ačkoliv oba označili, že problémy s chováním měl právě nezletilý D. ■■■. Výpovědi obžalovaných se rozcházejí i v tom, jak probíhal týden před oznámením. Zatímco obžalovaná uvedla, že v tomto týdnu vše gradovalo a M. ■■■ neustále komunikoval s babičkou přes hodinky, podle obžalovaného už byly hodinky cca 2 týdny rozbité. Obžalovaný dále připustil, že M. ■■■ dostával i trest, že nebude volat s babičkou, aniž by však podstatu či důvod tohoto trestu blíže upřesnil. Obžalovaná toto současně popřela, když sdělila, že mu nechtěli zamezovat ve styku s babičkou, neboť mohl volat z jejího telefonu. Další pochybnosti pak vyvolává shodné sdělení obžalovaných, že den před oznámením M. ■■■ neměl žádné modřiny ani zranění, kromě šrámu na krku od bratra D. ■■■, což zjevně nesouhlasí se zjištěními z protokolu o ohledání těla nezletilého a lékařských zpráv, ze kterých vyplývá, že M. ■■■ měl na různých částech těla četné hematomy čerstvého i staršího data. Obhajoba obžalovaných je vystavěna na tom, že jednání popsané M. ■■■ je vymyšlené, a to na popud babičky E. ■■■ H. ■■■, která jej chtěla získat do péče. Současně obžalovaní poukazují na to, že byl M. ■■■ motivován tím, že zatímco doma na něj kladli nároky a byli přísní, u babičky si mohl dělat, co chce.

56. Naproti výpovědi obžalovaných stojí výpověď nezletilého M. ■■■, který velmi plasticky a podrobně popsal, jakým způsobem s ním i s jeho polorodým bratrem D. ■■■ obžalovaní zacházeli. Matku popsal jako zlou osobu, která stále mluví sprostě, nadává jemu i bratrovi a pořád je mlátí. O obžalovaném M. ■■■ uvedl, že je to ještě horší a že ho také neustále mlátí. Popsal, že ho oba mlátí i železnou obracečku, bratra také někdy „flákli nebo zbouchali“, ale málokdy, zatímco M. ■■■ skoro každý den, stále na něj nadávali, mluvili sprostě, nestyděli se rvát ani před sestrou. M. ■■■ rovněž specifikoval, že jednání obžalovaných začalo již od jeho pěti či šesti let a u obžalovaných mu bylo nepříjemně. Konkrétně do něj matka stále strkala, bouchala ho pěstí, boxovala do něj, kopala, vždycky s ním vzala a hodila o zem, šlapala do něj, kopala ho i do hlavy, někdy ho vzala za krk a zvedla nahoru. Někdy, když byl u topení, tak ho bolelo nejvíc, když do něj kopala, třeba se praštil hlavou o topení. Nebo s ním měli obžalovaní praštit o zeď. Otec jej vzal železnou obracečkou, vždycky ho zmlátil, kopal ho, boxoval do něj, že mu vždycky málem vyrazil dech. Trestán byl M. ■■■ skoro vždy kvůli bratrovi nebo když udělal něco špatně. Rodiče na něj byli sprostí, říkali mu „kreténe, kokote, ty vole“ a další. M. ■■■ dále popsal, že klečel u zdi, někdy dostali snídani až, když byl oběd. K trestání obžalovaní používali vařečky a obracečky na maso, ruce, pěsti a nohy, jednou dostali s bratrem páskem za otvírání okna. Měl po tom modřiny na ruce a na zádech. Někdy mu tekla krev, když po něm matka hodila krabici s věcmi, měl malou díru v hlavě. Matka jej praštila o vysavač do oka, které měl úplně rudé a bylo mu zle, nemohl po tom koukat. Od otčíma měl hodně modřin, od mámy byl hodně nemocný, přidávala mu tak, že z něj tekla krev. M. ■■■ vyjádřil pocit, že jako by za všechno mohl a vadil jim v rodině. Zakazovali mu hodinky, otčím mu je rozbil. M. ■■■ dále popsal, že mu máma dala na zadek, on strašně brečel a nadával, že s nimi nikam nejde, tak ho otec hodil do pokojíčku, zamknul ho, zhasli a odešli na hodinu a půl nebo dvě.

57. U nezletilého M. nebyla zjištěna žádná motivace popsat události nepravdivě, zkresleně, ani manipulace ze strany babičky. Tento závěr mohl soud učinit jednak s ohledem na závěry psychologických vyšetření uskutečněných jak v rámci znaleckého zkoumání, tak v rámci Dětského krizového centra, ale korespondují s ním i další důkazy, zejména spontánní a obavami z návratu domů doprovázená forma oznámení celé události ve škole, jakož i výpověď babičky E. H., které se nezletilý svěřoval s chováním ze strany rodičů již dříve, přičemž se mu babička snažila poskytnout podporu a pomoc. Toto ostatně dosvědčili též svědci Ž. i K., jakkoliv jejich výpovědi soud nepovažoval za zcela věrohodné. Bylo rovněž zjištěno, že E. H. z tohoto důvodu již dříve kontaktovala linku důvěry. I s přihlédnutím k věku nezletilého M. však působí jeho výpověď zcela spontánně a bez přibarvení, přičemž je navíc místy podpořena zcela realistickou demonstrací některých fyzických trestů nebo ukázkou míst, kde došlo ke zranění. Nadto je třeba zdůraznit, že při popisu zacházení ze strany matky a obžalovaného byl nezletilý M. i přes svůj nižší věk velmi konsistentní, a to jak při prvotním oznámení ve škole, tak při výslechu v přípravném řízení, ale též v rámci psychologického vyšetření psycholožkou Dětského krizového centra i v rámci znaleckého zkoumání, což nepochybně svědčí o pravdivosti podané výpovědi. Významné rovněž je, že v rámci psychologického vyšetření byly u chlapce patrné výrazně patrné úlekové reakce, které dle znalkyně nelze v jeho věku simulovat a svědčí o tom, že byl M. zvyklý na brachiální násilí. Znalkyně současně vyloučila, že by byl M. schopen udržovat soustavnou lež po období několika měsíců, tj. od března do září roku 2022.
58. Obžalovaní dále zpochybňují M. věrohodnost na základě toho, že si údajně vymyslel, že měl být dne 23. 6. 2021 napaden třemi osobami, o čemž bylo učiněno trestní oznámení a M. měl později označit nesprávně osobu jednoho z domnělých pachatelů. Obžalovaní M. věřili, protože si nikdy nevymýšlel, později se však M. dle sdělení obžalovaných měl přiznat babičce, že si celou událost vymyslel. Poukazují na to, že pokud si M. mohl v minulosti vymyslet takovou událost, dokonce křivě označit jednoho z údajných pachatelů a tuto nepravdu dlouhodobě udržovat, ačkoli s ním chodili na různá vyšetření v nemocnici, mohl si vymyslet i stávající obvinění proti nim. S ohledem na listinné podklady z trestního spisu č.j. KRPA-161452/ČJ-2021- 001213, nelze vyloučit, že si M. událost vymyslel, byť tato okolnost nebyla spolehlivě prokázána. I pokud by však soud připustil tuto variantu, že si M. událost o napadení vymyslel, ani toto zjištění dle názoru soudu nemá relevanci pro posouzení věrohodnosti M. výpovědi v tomto řízení. Jednalo se totiž o zcela izolovanou a ojedinělou událost, což ostatně potvrzují i sami obžalovaní, kteří jinak označují M. za pravdomluvného, přičemž ani není znám kontext celé události, natož případná motivace nezletilého k uvedení nepravdy. I pokud by si M. v minulosti incident vymyslel, toto zjištění samo o sobě nemůže vést k automatickému závěru, že M. obecná věrohodnost je oslabena, natož pak v situaci, kdy je dostatek důkazů svědčících pro závěr, že výpověď nezletilého je zcela věrohodná.
59. M. výpověď je pak zcela ve shodě i s dalšími provedenými důkazy, kdy v jejich popředí stojí výpověď nezletilého D. a babičky E. H. Nezletilý D. popsal, že někdy dostanou pohlavek, když udělají něco vážného, dostali páskem, když otevřeli okno, když něco udělal, máma mu řekla, ať si jde stoupnout do kouta, uvedl, že byl někdy po jednání rodičů zraněný, máma držela omylem kliku a nevěděla, že je za dveřmi, měl tam velkou bouli. V rámci psychologického vyšetření oba chlapci označovali fyzické násilí ve smyslu strčení, bouchání, facky, popisovali mlácení bez rozdílu i kopnutí na zemi. D. dle znalkyně také popisoval užití násilí, mluvil hodně o křiku, o tom, že dostává, že dostávali obracečkou, což bylo slovo, které používali oba dva kluci, takže užívali stejný slovník v průběhu několika měsíců. Rovněž babička J. F. popsala, že se jí D. svěřil s tím, že ho matka strčila, po čemž spadl a vyrazil si zuby o topení. Svěřil se dále babičce, že jej rodiče bili, více matka. Byl přítomen hádce rodičů, kdy uvedl, že Š. plakala. Ani v případě nezletilého D. soud neměl pochybnosti o jeho věrohodnosti, neboť i ta s ohledem na jeho věk byla podána zcela spontánně a bez jakýchkoliv

známek vymyšlení či manipulace k podání výpovědi, byť je zřejmé, že byl D. při výslechu podstatně méně sdílný, než jeho polorodý bratr M., což může být odůvodněno mimo jiné jeho ne natolik vyhraněným negativním vztahem k obžalovaným. Soud navíc přihlédl k tomu, že nezletilí, ačkoliv byli vyslechnuti v době, kdy již žili odděleně a neměli možnost se nikterak domlouvat ohledně obsahu svých výpovědí, tak se v popisu alespoň některých aspektů jednání ze strany rodičů shodují, na což poukázala v rámci znaleckého zkoumání též znalkyně Mgr. Fechtnerová.

60. Babička E. H. se M. svěřoval s tím, že se k němu chovají doma špatně, a dosvědčila též, že u něj viděla modřiny v obličejí i na tváři. Její syn D. Ž. se měl svědkyni svěřit, že rodiče se k M. nechovají dobře, že je to tam neúnosné, obžalovaná je vznětlivá, měla syna bít vařečkou, až mu roztrhla pyžamo, měli jej též zamknout v pokoji. Svědkyně S. E. vypověděla, že se jí M. svěřil, že mu rodiče zakázali přespání ve škole a opět jej surově zbili. Uvedl, že jej matka bouchala pěstmi do břicha a klečela mu na krku. Ukazoval učitelce modřiny a uváděl, že se nechce vrátit domů. Proto M. odvedla za metodikem prevence. Modřiny jí ukazoval, novější měl na ruce a starší na zádech. Popisoval, že je doma často bit. Svědkyně Bc. R. H. popsala, že se jí nezletilý M. svěřil s tím, že je doma bit a nechce tam být. Otec mu měl rozbít chytré hodinky, které dostal od babičky. Ukazoval jí modřiny na ruku, k čemuž uvedl, že ho chytla matka, když ji rozčilil. M. se dále svěřil, že ho doma nemají rádi, že obžalovaný není jeho pravý tatínek. Báł se a působil vydešeně, později se uklidnil. Uvedl dále, že mu doma sprostě nadávají, měli jej trestat plochou stranou nože, matka na něm měla klečet, že když zlobí, matka do něj začne bušit a to i nohou. Rovněž babička J. E. popsala, že obžalovaní mají mezi sebou problém a hádají se, u nich doma je Itálie. Popsala, že D. měl uražený zub, přičemž babičce uvedl, že to má proto, že do něj máma strčila a on spadl na topení. Svědkyně dále popsala, že jí D. řekl, že maminka bila víc než táta, a dále že by nedopustil, aby maminka dělala Š. to, co dělala jemu. Babička věděla, že je tam něco špatně. Ohledně obžalovaného D. připustil, že mu dal na zadek, když otevřel okno. Když jednou nezletilý D. přijel, svěřil se babičce, že se rodiče hádali a sestra Š. kvůli tomu plakala.
61. Závěr o tom, že se obžalovaní dopouštěli vůči nezletilým chlapcům stíhaného jednání, je dále podložen závěry znaleckého zkoumání znalkyně Mgr. Hany Fechtnerové. Znalecké posudky svědčí zejména o závažnosti a intenzitě jednání obžalovaných, které se u obou chlapců projevilo v podobě známek syndromu zanedbávaného a týraného dítěte a citové deprivace. Pokud se jedná o průběh vyšetření, popsala, že u M. byly přítomny úlekové reakce, což za prvé nelze u desetiletého dítěte simulovat, a vypovídají o brachiálním násilí vůči nezletilému. U M. znalkyně shledala známky syndromu CAN, zejména výrazně patrné úlekové reakce, plačtivost, tendence k omlouvání se, neschopnost běžného sociálního kontaktu, lítostivost, zranitelnost a známky citové deprivace. Znalkyně současně nezjistila důvod, proč by nezletilý předstíral svůj negativní vztah k rodičům, pokud se rodina chová adekvátně, tak není důvod. Naopak poukázala na to, že primárně musí být nějaký důvod, proč chce dítě z rodiny odejít. Znalkyně poukázala na to, že i nezletilý D. vypovídal podobné věci jako M., ačkoliv spolu nemluvili, některá názvosloví a některé situace popisovali oba dva chlapci shodně v průběhu několika měsíců. Oba chlapci při vyšetření popisovali násilí a křik, hovořili shodně o bití obrázcem. Svědčí o tom mimo jiné závěr, že v době vyšetření měl nezletilý M. k oběma obžalovaným negativní vztah, nezletilý D. pak prezentoval méně vyhraněný, přesto však ambivalentní vztah ke svým rodičům. D. si nejprve přál být mimo rodinu, poté, když byl u babičky delší dobu, tak si přál se do rodiny vrátit, zejména k sestře Š. Pokud se týká symptomů syndromu CAN, znalkyně popsala, že muselo dojít k nějaké situaci, která byla pro M. nepříznivá, nepříjemná, sám přitom popisuje fyzické tresty, přičemž úlekové reakce a jeho chování svědčí o tom, že muselo docházet ze strany dospělých lidí vůči němu k neadekvátnímu chování a tělesnému násilí. Znalkyně dodává, že některé fyzické tresty mohly být dány i tím, že si rodiče s nezletilým D. vůbec nevěděli rady pro jeho ADHD. Mohlo se jednat o nevhodné výchovné prostředky, které měly negativní dopad.

Děti s ADHD se někdy chovají velmi nestandardně, jsou impulzivní a ze strany rodičů to vyžaduje nějaké sebevzdělávání, aby dobře vychovávali dítě tohoto typu, mohl to být takový začarovaný kruh. Znalkyně uzavřela, že oba chlapci označovali fyzické násilí ve smyslu strčení, bouchání, facky, popisovali mlácení bez rozdílu i kopnutí na zemi. U nezletilého D. znalkyně konstatuje, že došlo ke ztrátě pocitu bezpečí v primárním rodinném prostředí, což je to nejhorší, co se může dítěti stát. Hlavní postavou, která má pro dítě navozovat bezpečí, je zejména matka a následně další členové rodiny. Ve chvíli, kdy v rodinném systému dochází k nějakému neadekvátnímu chování, kdy k němu dochází ze strany matky i od otce, tak děti ztrácí pocity bezpečí, a to i do budoucna. D. bude třeba sledovat a vyšetřovat a určitě je potřeba terapie. M. by to bez terapie možná zvládnul, ale současně terapií my zajišťujeme nějakou změnu v náhledu na tu rodinu nejen pro současný stav, ale i pro jeho budoucí rodinný život. Znalkyně se dále vyjádřila i k aktuálnímu vývoji nezletilého D. Je běžné, když se děti předají z neadekvátního prostředí do prostředí nového, které je podpůrné, tak některé děti jako je asi starší syn M. v novém prostředí adekvátně fungují. V případě nezletilého D., který má kromě disharmonického vývoje poměrně těžký syndrom ADHD a specifické poruchy učení, ve chvíli, kdy došlo k uvolnění, se nejprve v novém prostředí choval relativně obvykle, protože byl rád a ulevil si, dokonce se zlepšil ve škole. Nicméně ten disharmonický vývoj i projevy ADHD nezmizí a částečně byly potlačeny radostí, ale dlouhodobě tento stav nevydrží a vrací se potom impulzivita a obtíže.

62. Opomenout nelze ani listinné důkazy, zejména pak zprávy základní školy, ze kterých jsou zřejmé okolnosti, které M. uvedl při prvotním oznámení ve škole. Již při tomto oznámení M. sdělil, že je doma často bit ze strany otčima i matky, uvedl, že ho matka opět surově zbilá, povalila ho na zem, kopala nebo pěstmi bila do břicha a nohou tlačila jeho hlavu k zemi. Ukazoval třídní učitelce podlitinu na ruce a říkal, že už nechce domů, ale k babičce. Při tělesné výchově dne 15. 3. 2022 si třídní učitelka s kolegy všimly šrámů na krku M., které vysvětloval jako následek napadení mladším bratrem, a dále pod oblečením starších modřin. Z protokolu o prohlídce těla nezletilého M. a z lékařských zpráv je zřejmé, že v den, kdy učinil oznámení, měl M. na levé horní končetině 3 hematomy čerstvého data, dále lehce naznačený hematom nad hýžděmi s drobným podkožním prokrvácením a drobná ranka na levé lopatce, dále oděrka na levé dolní končetině s již vybarveným hematodem v okolí a drobná oděrka na levém stehně na zadní straně. Dále byly zjištěny drobné hematomy na krku a oděrka na nose vedle levého oka. Z uvedeného je zřejmé, že na těle M. byly v den oznámení incidentu četné hematomy na různých místech těla, přičemž pouze oděrky na krku vysvětloval M. tím, že je má od bratra. Stejně tak na těle nezletilého D. byly dne 7. 11. 2022 zjištěny na pravém předloktí dva šrámy podélného tvaru a na levé straně obličeje v okolí spánkové oblasti jeden hematom. U nezletilého bylo zjištěno poškození levého prvního zubu v horní čelisti, což opět plně koresponduje s výpovědí nezletilého i svědkyně F. Nelze opomenout ani zprávu z Dětského krizového centra, z.ú., kde byl M. vyšetřen krátce po oznámení incidentu, přičemž opět popsal nepřátelský postoj a fyzické trestání ze strany matky a otčima. Popsal brachiální násilí i bití nástrojem a kopání, od bití měl mít podlitiny. Nezletilý M. vyjádřil smutek a naštvání na situaci v rodině u matky, zatímco u maternální babičky vyjádřil spokojenost. Již při tomto vyšetření M. popsal, že měl pořad modřiny, otčím jej měl zbít kovovou obrabečkou na steaky a vnímal, že jej doma kromě jeho polorodé sestry Š. nikdo neměl rád. Před oznámením ve škole měl M. dostat od matky, byl potrestán za to, že uvedl, že chce být v péči babičky, matka jej měla zmlátit dvakrát až třikrát za sebou, což opět koresponduje s tím, co uvedl při oznámení ve škole a při výslechu v přípravném řízení. Dodal, že v době, kdy žil M. u matky mu pomáhalo, když tajně volal babičce, což ostatně potvrzují i sami obžalovaní. Na základě těchto usvědčujících důkazů dospěl soud k přesvědčení, že jednání obžalovaných bylo prokázáno tak, jak je uvedeno ve skutkové větě výroku rozsudku a podrobněji rozebráno výše.

63. Po právní stránce soud hodnotil jednání obžalovaných vůči nezletilému M. jednak jako

zločin týrání svěřené osoby dle § 198 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku a vůči oběma poškozeným jednak jako přečin ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, přičemž obou trestných činů se obžalovaní dopustili ve formě spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku. Ze skutkových závěrů totiž vyplývá, že se obžalovaní dopouštěli jak fyzického tak psychického týrání nezletilého M■■■■, který byl v předmětném období ve věku pouhých 6 až 9 let, přičemž se jednalo o zlé nakládání vyznačující se vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti, které současně nezletilý M■■■■ pociťoval jako těžké příkoří. Z provedeného dokazování není pochyb o tom, že trestání nezletilého M■■■■ bylo nepřiměřené a soustavné a obžalovaní s ním takto zacházeli po dobu výrazně převyšující jeden rok.

64. Obžalovanými uplatněná obhajoba, že se z jejich strany jednalo pouze o přísná výchovná opatření, která považovali za zcela přiměřená, nemůže obstát, protože jejich chování k nezletilým chlapcům, zejména pak poškozenému M■■■■, výrazně překročilo meze běžných výchovných metod vyjádřených např. v § 884 odst. 2 občanského zákoníku, podle kterého lze výchovné prostředky použít pouze v podobě a míře, která je přiměřená okolnostem, neohrožuje zdraví dítěte ani jeho rozvoj a nedotýká se lidské důstojnosti. Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. 8 Tdo 679/2019, pak vyplývá, že u trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 tr. zákoníku, je-li týranou osobou dítě, je pro naplnění znaku „týrání“ třeba vždy posuzovat konkrétní povahu a důraznost použitých opatření a výchovných metod, intenzitu, s níž je působeno na fyzickou nebo psychickou integritu dítěte. Pokud užitá prostředky a opatření přesahují pro dítě únosnou hranici a znamenají jeho fyzické utrpení nebo psychické strádání a jsou spojené s jeho ponižováním, čímž je ohroženo jeho blaho a tělesné nebo duševní zdraví, není podstatné, že pachatel trestá dítě z výchovných důvodů. Nutno současně zdůraznit, že výchovné prostředky musí být využívány tak, aby podporovaly rozvoj dítěte, neohrožovaly jeho život a zdraví a nedotýkaly se jeho důstojnosti. Jak bylo zdůrazněno Nejvyšším soudem ČR v usnesení ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. 8 Tdo 679/2019, podle těchto pravidel jsou stanoveny hranice, jež je nezbytné respektovat v rámci rodičovské odpovědnosti, přičemž tato oprávnění rodičů jsou omezena tím, že se rodiče nesmí dotknout důstojnosti dítěte a jakkoliv ohrozit jeho zdraví, jeho tělesný a citový, rozumový a mravní vývoj. Uvedená kritéria však obžalovaní svými výchovnými metodami přinejmenším vůči nezletilému M■■■■ zjevně významně překročili, kdy s ohledem na to, jak se k nezletilému chovali, jakými prostředky a za jaké prohřešky jej trestali, a to se zřetelem jak k jeho věku, tak i mravní vyspělosti, svědčí o tom, že se nejednalo o výchovu ve smyslu rodičovské péče, ale o kruté a trýznivé zacházení, jímž nezletilého M■■■■ trestali a týrali převážně fyzicky, ale též psychicky. Není totiž pochyb o tom, že obžalovaní v vedeném období poškozeného M■■■■ soustavně bili nejen rukama, ale i za pomoci různých předmětů, zejména dřevěnou vařečkou, kovovou obracečkou nože či páskem, kopali ho do různých částí těla, včetně hlavy a strkali do něj. Způsobovali mu navíc psychické útrapy tím, že na něj i jeho polorodého sourozence byli vulgární, zabavovali mu bezdůvodně jeho osobní věci a omezovali mu kontakt s babičkou jakožto jeho jedinou osobou, ke které měl důvěru, čímž dle názoru soudu zcela záměrně snižovali jeho pocit bezpečí a umocňovali jeho obavy. Nejednalo se však v žádném případě o ojedinělé takto negativní působení na nezletilého M■■■■, ale o velice často se opakující trestání, které v prohřešcích, o něž se údajně mělo jednat, nemělo opodstatnění. Tento závěr soud učinil zejména na podkladě výpovědi nezletilého, ze které je zřejmé, že byl skoro vždy trestán kvůli bratrovi nebo když udělal něco špatně. Třídní učitelce S■■■■ E■■■■ se pak svěřil, že často ani neví, za co je trestán a nerozumí tomu. Sami obžalovaní pak navzdory tomu, že M■■■■ charakterizovali jako hodného a bezproblémového chlapce, repetitivně uváděli, že jej trestali, když byl drzý, vulgární a „držkatý“, dělal extempore atd. Tresty psychické a zejména pak fyzické byly velmi intenzivní, neboť na těle nezletilého zanechaly podlitiny i jiná zranění, která popsal nezletilý, ale dosvědčily je i svědkyně E■■■■ H■■■■ a S■■■■ E■■■■. Není přitom ani pochyb o tom, že u něj jednání obžalovaných vyvolalo obavy a strach, což eskalovalo tím, že celou věc oznámil ve škole své třídní učitelce. O tom, že M■■■■ již toto strádání nebyl schopen snášet a vydržet, svědčí též skutečnost, že opakovaně hledal pomoc u babičky E■■■■ H■■■■.

jakožto jiné dospělé osoby, již jediné důvěřoval. Pro závěr o tom, zda šlo o týrání, pak není rozhodné, že žádné z dětí nebylo v důsledku jednání vážněji zraněno, s výjimkou podlitin a drobnějších zranění popsaných M■■■■, a nemuselo za tímto účelem vyhledat lékařské ošetření, neboť není nutné, aby u svěřené osoby vznikly týráním následky na zdraví, ale musí jít o jednání, které týraná osoba pro jeho hrubost a bezohlednost nebo bolestivost pocítuje jako těžké příkoří (srov. rozhodnutí č. 20/1984-I. Sb. rozh. tr.). Z hlediska posouzení intenzity jednání obžalovaných a působení na fyzickou i psychickou integritu nezletilého M■■■■ je významné, že šlo o velmi hrubé, často bolestivé a ponižující chování, které i volbou prostředků (zejména nástrojů užívaných k bití) svědčilo o tvrdosti a bezohlednosti, vůbec nerespektující věk a rozumovou vyspělost nezletilého. Pro nepříznivý dopad na nezletilého z hlediska výrazné intenzity je též trvalost tohoto neadekvátního zacházení, v jejímž rámci se zejména prolínalo hrubé fyzické násilí vůči poškozenému. Není dále pochyb o tom, že oba poškození chlapci vnímali jednání obžalovaných úkorně, o čemž svědčí i to, že trpí syndromem CAN. Právě i z těchto důvodů nebylo možné přisvědčit obžalovaným, že by jejich zacházení s dětmi, zejména pak ve vztahu k nezletilému M■■■■, bylo pouze nutným a byť přísným, přesto však podle nich spravedlivým výchovným opatřením.

65. Soud se dále zabýval tím, zda i jednání, kterého se obžalovaní dopustili vůči nezletilému D■■■■ rovněž nevykazovalo znaky skutkové podstaty zločinu týrání svěřené osoby dle § 198 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku, na což by pak bylo nutné příslušným způsobem procesně reagovat. Ačkoliv bylo zjištěno, že i vůči nezletilému D■■■■ obžalovaní uplatňovali některé fyzické tresty, včetně např. bití vařečkou, páskem či železnou obracečkou, je zejména z výpovědi nezletilých chlapců patrné, že jednání uplatňované vůči nezletilému M■■■■ dosahovalo podstatně vyšší intenzity i soustavnosti a bylo doprovázeno i dalšími neadekvátními postihy a tresty jako uzamčením doma, zákazem komunikace s babičkou, klečením v koutě apod. V případě nezletilého D■■■■ je současně nutno uzavřít, že ačkoliv jednání vnímal úkorně a byl citově deprivován, nebylo zjištěno, že by jednání svých rodičů vnímal jako těžké příkoří, což soud usuzuje zejména z jeho spíše ambivalentního vztahu ke svým rodičům, který není tolik vyhraněně negativní, jako tomu bylo v případě M■■■■. Byť u nezletilého D■■■■ byly rovněž zjištěny známky syndromu CAN, nebyly u něj současně zjištěny úlekové reakce, což rovněž svědčí o odlišné intenzitě neadekvátního zacházení obžalovaných. Soud tedy uzavřel, že v případě poškozeného nebylo zjištěno, že by jednání dosahovalo intenzity fyzického a psychického týrání, jako tomu bylo u nezletilého M■■■■.
66. Popsaným jednáním však obžalovaní bez pochyby ohrozili výchovu obou nezletilých chlapců, neboť vůči nim uplatňovali opakovaně a soustavně neadekvátní tresty zahrnující fyzické násilí, současně je zřejmé, že nezletilý D■■■■ byl přítomen i trestání M■■■■ i častým hádkám v rodině. Po uvedené období tak vědomě porušovali své povinnosti o nezletilé chlapce pečovat a zajišťovat jim řádný všestranný vývoj, včetně přiměřených výchovných metod a případného trestání. Takovéto jednání vůči nezletilým poškozeným patří mezi společensky nejškodlivější a má výrazně nepříznivý dopad na nezletilé. Pokud se pak jedná o subjektivní stránku trestného činu, soud v případě obou trestných činů uzavřel, že obžalovaní jednali v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kdy není pochyb o tom, že své jednání vůči nezletilým uplatňovali zcela vědomě a cíleně.
67. Při úvahách o druhu a výši trestu vycházel soud z § 39 tr. zákoníku, jakož i kritérií uvedených v § 125 odst. 1 tr. řádu. Obžalovaným polehčuje jen skutečnost, že dosud vedli řádný život. Z osobních výkazů obžalovaných bylo zjištěno, že obžalovaná I■■■■ F■■■■ dosud nebyla soudně trestána, ani proti ní nebylo vedeno přestupkové řízení. K osobě obžalovaného D■■■■ F■■■■ bylo zjištěno, že byl dosud dvakrát soudně trestán, přičemž k prvnímu odsouzení se již nepřihlíží a druhé odsouzení je za trestnou činnost, která je s posuzovaným jednáním v souběhu. Naproti tomu k osobě obžalovaných se váže také další okolnost, kterou soud při ukládání trestu hodnotil, a to zcela zjevná absence jakékoliv sebereflexe či empatie na jejich straně vůči

nezletilým, kdy naopak sami sebe opakovaně litují a považují tímto svou rodinu za rozvrácenou. Nejde pochopitelně o okolnost přitěžující, avšak současně je třeba říci, že neprojevení byt' jen náznaku lítosti alespoň ve vztahu k rozsahu jednání, které sami nepopírají, a ke zjištění, jaký dopad jejich jednání mělo na psychiku nezletilých dětí, vedlo soud k závěru, že si naprosto nepřipouští neadekvátnost a závažnost svého jednání a neprojevili žádnou lítost nad příkořím, které oběma nezletilým synům v takto raném věku způsobili. Jestliže pak jde o okolnosti přitěžující, nelze přehlédnout nejzávažnější formu zavinění v podobě přímého úmyslu a dlouhodobost jejich jednání.

68. Pokud se jedná o výměru ukládaného trestu, soud má za to, že bylo na místě uložit přísnější trest obžalovanému D. F., neboť tento byl ukládán jako trest souhrnný ve vztahu k přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným trestním příkazem Obvodního soudu Praha 5 ze dne 30. 1. 2023, sp. zn. 38 T 9/2023, který nabyl právní moci dne 18. 3. 2023. U obžalované I. F. pak bylo nutno zohlednit skutečnost, že je trest ukládán jako úhrnný za dva trestné činy a že ve vztahu k nezletilému M. jakožto jeho biologická matka měla hlavní odpovědnost za zajištění vhodné péče a výchovného prostředí pro nezletilého, čemuž však nedostála. Po důkladném uvážení všech uvedených okolností a s ohledem na skutečnost, že protiprávní jednání bylo směřováno výhradně vůči nezletilým chlapcům, kteří aktuálně nejsou v péči obžalovaných, přičemž v případě péče o nejmladší dvě děti obžalovaných nebyly zjištěny žádné negativní poznatky, soud uzavřel, že je možné (i s ohledem na zájmy těchto nezletilých dětí) na obžalované působit ještě trestem odnětí svobody, jehož výkon je podmíněně odložen. Obžalované byl uložen trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, tedy již mírně nad dolní hranici trestní sazby, jehož výkon jí byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody ve výměře 36 měsíců, který mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 42 měsíců. Oběma obžalovaným soud uložil přiměřenou povinnost, aby se v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení podrobil vhodnému programu psychologického poradenství, který bude zaměřen na rodinnou psychoterapii, a to zejména s ohledem na skutečnost, že aktuálně mají v péči ještě dvě jejich společné nezletilé děti, kdy navíc není vyloučené, že v budoucnu mohou být i poškození M. i D. opět svěřeni do péče obžalovaných.
69. Poškození se k trestnímu řízení připojili řádně a včas s nároky na náhradu nemajetkové újmy. Poškozený D. F. se připojil vůči oběma obžalovaným s nárokem na náhradu nemajetkové újmy s částkou ve výši 60 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 11,75 % ročně ode dne 21. 3. 2022 do zaplacení a poškozený M. F. se připojil rovněž vůči oběma obžalovaným s nárokem na náhradu nemajetkové újmy s částkou 50 000 Kč. Poškozený M. F. svůj nárok odůvodnil tím, že mu vznikla nemajetková újma spočívající v duševních útrapách způsobených fyzickým a psychickým násilím, nedostatkem péče a rodičovské lásky, které poškozenému způsobily strádání, narušení dětství a ztížily jeho další psychický vývoj a dospívání. Poškozený D. F. svůj nárok odůvodnil tím, že jednáním obžalovaných bylo zasaženo do jeho osobnostních práv, což mu umožňuje žádat o zadostiučinění z titulu ochrany osobnosti, přičemž je na místě přiznat finanční zadostiučinění za prožité duševní útrapy, které poškozenému vznikly z titulu zásahu do intimní a osobnostní integrity poškozeného.
70. Právní rámec tohoto rozhodnutí tvoří jednak § 81 odst. 1, odst. 2 občanského zákoníku, podle nichž je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Ochrany zejména požívá mj. zdraví člověka. A jednak § 2956 občanského zákoníku, podle něhož vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. V daném případě soud vyšel též z § 2957 občanského zákoníku, který obsahuje požadavek na zohlednění všech okolností vedoucích k náhradě nemajetkové újmy a demonstrativní výčet kritérií pro stanovení výše náhrady. Soud dodává, že v adhezním řízení, v němž není vázán zásadami vyšetřovací či ofiціальity, vychází z důkazního

materiálu založeného ve spisu jak na základě výsledků přípravného řízení, tak případně doplněného v hlavním líčení zejm. ze strany poškozeného, na jehož straně leží důkazní břemeno.

71. Jednáním obžalovaných nepochybně došlo k výraznému zásahu do osobnostních práv obou nezletilých chlapců, který zejména s ohledem na jejich věk, ale též dopady do jejich duševní sféry, je nutno považovat za závažný. Tímto neoprávněným zásahem do osobní integrity poškozených došlo bez pochyby k citelnému narušení jejich osobnostního i citového vývoje, což se u obou chlapců projevilo mimo jiné v podobě znaků syndromu zanedbávaného a týraného dítěte a citové deprivace a v případě poškozeného D. vedlo ke ztrátě pocitu bezpečí v primárním rodinném prostředí. U obou poškozených znalkyně doporučila terapie za účelem vypořádání se s těmito následky. Nepochybně lze jednání obžalovaných posuzovat jako neoprávněné a neakceptovatelné zásahy vůči osobám poškozených, a je proto nutno uzavřít, že výše uvedené skutečnosti dostatečně odůvodňují potřebu ochrany jejich osobnosti. Nárok poškozených na náhradu nemajetkové újmy proto lze považovat za oprávněný.
72. Při zohlednění intenzity a délky jednání a jeho dopadů na duševní stav poškozených, soud vyhodnotil jako odpovídající kompenzaci částku 50 000 Kč v případě poškozeného M. F. který byl vystaven té nejintenzivnější formě jednání obžalovaných, které dosáhlo intenzity týrání a současně jej poškozený subjektivně vnímal jako těžké přikopání, jak vyplývá z jeho výpovědi i z psychologických vyšetření. U nezletilého D. soud považuje za adekvátní částku ve výši 20 000 Kč, kdy soud přistoupil k částečné moderaci uplatněného nároku z důvodu, že ve vztahu k poškozenému D. nebyla prokázána taková intenzita jednání, které jakkoliv bylo rovněž citelné a hrubě neadekvátní, nedosahovalo však charakteru týrání. Zároveň vyplynulo, že poškozený D. jednání obžalovaných subjektivně nevnímal natolik úkorně jako jeho starší bratr M. Současně i v případě nezletilého D. je však nepochybné, že u něj bude nutná intenzivní terapie, což je u něj umocněno poměrně výraznou symptomatikou související se syndromem ADHD. Se zbytkem nároku odkázal soud poškozeného D. F. na řízení ve věcech občanskoprávních ve smyslu ustanovení § 229 odst. 2 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Kladně. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku může jej napadnout také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. V neprospěch obžalovaného může rozsudkem napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle ustanovení § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Odvolání nemohou

podat ti, kdož se ho výslovně vzdali. Je-li rozsudkem ukládána majetková trestní sankce, poškozený může žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí. Je-li obžalovaný odsouzen za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a poškozenému je přiznán alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, má poškozený možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost musí poškozený podat soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Kladno 19. září 2023

Mgr. Simona Veselá v.r.
předsedkyně senátu